

Arrest

nr. 242 985 van 26 oktober 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 mei 2020 tot beëindiging van het verblijf, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 juli 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 14 april 1977 in België geboren en werd dadelijk ingeschreven in het vreemdelingenregister. Hij werd vervolgens, op 27 januari 1997, ingeschreven in het bevolkingsregister.

1.2. De minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 29 mei 2020 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot beëindiging van het verblijf, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen, die verzoeker op 17 juni 2020 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“BESLISSING TOT EINDE VAN HET VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN EN INREISVERBOD

Mijnheer

naam : [E.K.]

voornaam : [I.]

[...]

nationaliteit : Marokko

Krachtens artikel 22§1, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en wordt u krachtens artikel 7, eerste lid, 3e en artikel 22§1, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, krachtens artikel 74/14 §3, eerste lid, 3° wordt u geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan om de volgende redenen :

Op 14.07.1976 vervoegde uw moeder ([D.F.], [...]) samen met de 3 kinderen die ze reeds had, uw vader ([E.K.M.A.H.], [...]), die reeds een verblijfsrecht verworven had, in België.

U werd op 14.04.1977 geboren te Lommel (België) en had onmiddellijk verblijfsrecht op basis van het verblijfstatuut van (één van) uw ouders. U werd diezelfde dag in het vreemdelingenregister ingeschreven.

Op 27.01.1997 werd u ingeschreven in het bevolkingsregister.

Op 04.08.2004 werd u opgesloten in de gevangenis te Verviers naar aanleiding van een verstekvonnis d.d. 26.06.2002.

Op 08.09.2004 werd u vrijgesteld nadat u verzet had aangetekend tegen dit verstekvonnis.

U werd op 08.09.2004 door de Correctionele Rechtbank te Hasselt veroordeeld (op verzet 26.06.2002) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden, daarnaast werd u vervallen verklaard van het recht tot het besturen van alle motorvoertuigen gedurende een termijn van 6 maanden daar u zich schuldig gemaakt had aan het onopzettelijk doden of onopzettelijk toebrengen van letsel, het kwaad veroorzaakt door gebrek aan voorzichtigheid of voorzorg, maar zonder het oogmerk om de persoon van een ander aan te randen; aan vluchtmisdrijf na een ongeval dat slagen, verwondingen of de door tot gevolg heeft gehad en aan een motorvoertuig te hebben bestuurd op de openbare weg zonder houder te zijn van het rijbewijs vereist voor het besturen van dit voertuig, of van het als zodanig geldend bewijs (feiten gepleegd op 29.08.1998).

Op 28.08.2006 bent u in Nador (Marokko) in het huwelijk getreden met [S.S.] ([...], Belgische nationaliteit sinds 06.02.2019).

Uw echtgenote is op 22.04.2007 in België aangekomen met een D-visum in het kader van gezinshereniging.

Op 26.09.2007 werd u bij verstek door de Politie rechtbank te Hasselt veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden en werd u vervallen verklaard van het recht alle motorvoertuigen te besturen voor een termijn van 6 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan het besturen van een voertuig spijs een vervallenverklaring van het recht tot sturen (feit gepleegd op 14.03.2007).

Op 03.06.2009 werd u door de Politie rechtbank te Hasselt veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel gedurende een periode van 1 jaar voor 4 maanden daar u

zich schuldig gemaakt had aan het besturen van een voertuig spijs een vervallenverklaring van het recht tot sturen en aan het besturen van een motorvoertuig zonder houder te zijn van een rijbewijs (feit gepleegd op 26.06.2008).

Op 12.03.2010 werd u door de Correctionele Rechtbank te Hasselt veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel gedurende een periode van 5 jaar voor 5 maanden gevangenisstraf daar u zich schuldig gemaakt had aan verdovende middelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk cannabis (feiten gepleegd tussen 20.07.2009 en 25.09.2009, laatste feit gepleegd op 24.09.2009).

Op 10.05.2010 meldde u zich aan bij de gevangenis, diezelfde dag nog werd u een strafonderbreking toegekend in afwachting van de plaatsing van een enkelband. Op 08.11.2010 werd uw enkelband geplaatst.

Op 06.02.2011 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

U werd op 04.12.2014 door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of hebbende doen geloven dat u gewapend was, gebruik gemaakt hebbende van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig, verkregen door een misdaad of een wanbedrijf, om het misdrijf te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren; aan heling en aan vereniging van misdadigers (feiten gepleegd tussen 28.02.2011 en 28.05.2011).

Op 30.06.2015 meldde u zich aan bij de gevangenis naar aanleiding van de veroordeling d.d. 04.12.2014.

Op 17.07.2015 werd de voorlopige invrijheidstelling d.d. 06.02.2011 ingetrokken daar u een gewapende overval pleegde tijdens uw proeftermijn.

Op 19.07.2019 besliste de Strafvueroeringsrechtbank (hierna: SURB) te Gent u een beperkte detentie toe te kennen. Dit vonnis werd uitvoerbaar op 05.08.2019.

Op 21.10.2019 besliste de SURB te Gent tot toekenning van elektronisch toezicht met penitentiair verlof voor zover u zich akkoord verklaarde met het opvolgen van een aantal maatregelen. Dit vonnis was onmiddellijk uitvoerbaar.

+++

Op 27.05.2011 pleegde u 's nachts samen met twee kompanen een gewelddadige overval. Zowel u als uw kompanen waren hierbij gemaskerd en er werden wapens gebruikt (waaronder een vuurwapen, boksbeugel en koevoet). Jullie beschikten ook over en maakten gebruik van colsonbandjes. Jullie droegen zwarte kledij, handschoenen, bivakmutsen en maakten gebruik van een gestolen voertuig met gestolen nummerplaten. Jullie bedreigden de slachtoffers, knevelden hen en eisten geld. Uiteindelijk liep een en ander mis en konden jullie enkel een handtas, twee ringen en een horloge buit maken. Jullie sloegen te voet op de vlucht en moesten zelfs jullie vluchtwagen achterlaten.

De feiten zijn bijzonder ernstig en getuigen niet alleen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom, maar ook en vooral van de afwezigheid van ook maar enig respect voor de psychische integriteit van de medemens. Het is een feit van algemene bekendheid dat dergelijke gebeurtenissen veelal een hevige impact hebben op de slachtoffers. De slachtoffers ondervinden nog lange tijd de gevolgen van hetgeen hen door de dader is aangedaan. U heeft enkel en alleen voor uw eigen financiële gewin de slachtoffers in een buitengewoon beangstigende situatie gebracht en een grove inbreuk op hun persoonlijke levenssfeer gemaakt. U stond helemaal niet stil bij de emotionele- en psychische gevolgen voor uw slachtoffers. U hield geen rekening met het veiligheidsgevoel dat door dergelijke feiten in het gedrang kwam, noch met het trauma waarmee u de slachtoffers opzadelde. Dit soort feiten veroorzaken gevoelens van angst en onveiligheid binnen de samenleving.

Eén van de bedenkingen die in de verschillende SURB vonnissen steeds weer naar voren komt, is dat er een risico op het plegen van nieuwe feiten bestaat omdat u terugkeert naar uw oude milieu. Uzelf had blijkbaar aangegeven uw verhuis naar Meulenbeek als oorsprong van uw crimineel gedrag te zien. Uw

familie en vrienden maken geen probleem van de door u gepleegde feiten. Toen u op 12.03.2010 door de Correctionele Rechtbank te Hasselt veroordeeld werd tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden omwille van inbreuken op de drugswetgeving waren 4 van uw broers en één van uw zussen medebeklaagden. Uw vader maakte reeds een het onderwerp uit van een Ministerieel Besluit tot terugwijzing om redenen van openbare orde uit, dit werd hem betekend op 23.04.1982. Hij werd immers reeds op 06.12.1978 veroordeeld door het "Tribunal de Grande Instance de Montpellier" tot een gevangenisstraf van 4 jaar ten gevolge van inbreuken op de drugswetgeving. Dat er niet veel sturing en controle vanuit uw familie verwacht kan worden, lijkt dan ook duidelijk. Uit een advies van het Openbaar Ministerie d.d. 13.05.2019 blijkt dat u zelf aangegeven heeft dat er in de buurt waarnaar u wenst terug te keren mensen zijn die u aangezet hebben tot het plegen van feiten. Daarenboven blijkt uit het SURB vonnis d.d.27.05.2019 dat ook uw beïnvloedbaarheid en uw beperkte intellectuele capaciteiten een gevaar voor hervat in nieuwe ernstige feiten met zich meebrengen. Ook het hebben van onvoldoende inkomsten speelde mee in het plegen van de feiten. Uit de SURB vonnissen komt eveneens naar voor dat de Psychosociale Dienst (hierna PSD) van de gevangenis van mening is dat u inadequaat reageert op problemen, impliciete antisociale cognities lijken dan te worden geactiveerd.

De SURB stelt in haar vonnis d.d.19.07.2019 waarin u een beperkte detentie toegekend wordt: "Het zal aan betrokkene zijn om enkel contacten te onderhouden met de juiste mensen/vrienden, wil hij op het rechte pad blijven. Daarnaast kan hij onmiddellijk via een IBO-contract aan de slag bij N.E.A. Group te Houthalen en kan hij een begeleiding volgen bij het CAW te Limburg. Daar zal hij zowel op financieel, administratief als psychosociaal vlak de nodige ondersteuning krijgen. Het zal zaak zijn hier zijn volle medewerking aan te verlenen en deze niet op eigen initiatief stop te zetten. Indien hij deze begeleiding niet strikt volgt of zich niet open stelt ten aanzien van de begeleiders riskeert hij om opgeroepen te worden met het oog op een herroeping/herziening/schorsing van de maatregel. Hij is bij deze gewaarschuwd." Uit het SURB vonnis d.d. 21.10.2019 blijkt dat uit verslaggeving van de justitieassistent blijkt dat uw beperkte detentie, voor zover geweten, een gunstig verloop kende. U werkt bij N.E.A. group, wordt begeleid door een deradicaliseringsambtenaar en het OCMW. U staat (of stond) op de wachtlijst van budgetbeheer bij het OCMW, ondertussen wordt u op financieel vlak opgevolgd door het CAW. In het verslag van de justitieassistent wordt evenwel gemeld dat de politie bedenkingen heeft bij uw werkgever. De werkgever is de echtgenoot van een vrouw die uw echtgenote leerde kennen bij de Nederlandse les. Hoewel u reeds vanaf 05.08.2019 zou gestart zijn met een stage, werd het contract pas op 19.08.2019 getekend. De vraag kan gesteld worden hoe objectief controleerbaar deze werkgever is.

Het gegeven dat penitentiaire verlopen, beperkte detentie en elektronisch toezicht, voor zover geweten, een gunstig verloop kende, maakt niet dat verondersteld kan worden dat er geen gevaar meer van uw persoon uit zou gaan, wanneer u niet meer onder een strenge overheidscontrole staat en de vrijheid om uw eigen gedrag te bepalen niet meer aan ernstige beperkingen onderworpen zal zijn.

Het gegeven dat u meerdere opleidingen volgde in de gevangenis, wijst er nog niet noodzakelijk op dat u tot inkeer gekomen bent of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde.

Bovendien zijn er elementen waaruit blijkt dat u mogelijks een gevaar voor de nationale veiligheid vormt. In een nota van 24 november 2017 wijst de Veiligheid van de Staat (hierna VSSE) er op dat u een crimineel bent die geradicaliseerd is, mogelijk tijdens het uitzitten van één van uw gevangenisstraffen. U onderhield sinds enige jaren contacten met leden van de "Groep van Maaseik" en met andere personen die gekend zijn bij de VSSE omwille van hun extremistische gedachtegoed. De opbrengsten van uw criminele activiteiten dienden om de activiteiten van de "Groep van Maaseik" te financieren. U staat sinds 2013 bekend als een kandidaat om naar de conflictzone in Syrië te vertrekken en wordt er van verdacht jongeren te ronselen voor de strijd in Syrië. U werd in 2014 veroordeeld voor criminele feiten, die u samen met andere personen heeft gepleegd, die gelinkt worden aan de "Groep van Maaseik".

In een nota van 26 maart 2019 (actualisering van nota van november 2017) wijst de VSSE er op dat u in de loop van 2018 meermaals liet blijken een zekere wervende invloed te hebben op medegevangenen in de gevangenis van Beveren. De directie van de strafinstelling besloot daarom u op een apart regime (in een gesloten sectie) te plaatsen.

In een nota van het Coördinatieorgaan voor de Dreigingsanalyse (hierna OCAD) van 23 januari 2020 blijkt dat u gekend bent omwille van uw eerder mogelijk zorgwekkend profiel. Eind 2015 bestond de

vrees dat u in een jihadistische context ging vertrekken naar de regio Syrië / Irak. Er kon echter niet aangetoond worden dat u effectief de intentie had een terroristische groepering te vervoegen.

De informatie van VSSE en OCAD komen bovenop uw meervoudig veroorzaakte problemen tegen de openbare orde en dienen ernstig genomen te worden.

+++

Op 30.01.2018 werd u tijdens een gesprek met de migratiebegeleider op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen om redenen van openbare orde. Er werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. In de vragenlijst hoorrecht verklaarde u dat u Nederlands, Duits en Arabisch kan lezen en/of schrijven; dat u in België geboren bent op 14.04.1977; dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren; dat u voor u in de gevangenis belandde woonachtig was in [...] Houthalen; dat u getrouwd bent met [S.S.]; dat uw vrouw en kinderen, uw ouders [...]), zussen, broers, neven, nichten, nonkels en tante in België wonen; dat u minderjarige kinderen heeft in België en dat u geboorteakten doorgaf alsook een attest gezinssamenstelling; dat u in Nederland en Frankrijk nonkels en tantes heeft; dat u in België een opleiding tot schrijnwerker (hout) volgde; dat u een diploma heeft van VCA en deelcertificaten werk zoeken, grootkeuken medewerker, schoonmaken als huishoudhulp, bakker en nog wat maar dat u van alles kopieën maakte en doorgaf; dat u bij DHL gewerkt heeft in Zaventem, lossen en laden; dat u klusjes deed voor het OCMW zoals bij een bejaardentehuis en kindercrèche de tuin verzorgen; dat u gewerkt heeft bij vzw Driehoek voor de groendienst; dat u bandwerk deed bij Farm Frites in Lommel, bandwerk; dat u allerlei interim werk deed; dat uw land België is, dat u hier geboren en getogen bent; dat uw vader van Marokko komt maar hier woont samen met uw moeder, broers en zussen; dat u niemand heeft in Marokko waar u alleen maar op vakantie ging; dat u de laatste keer in Marokko was in 2011 en dat u daar niet kan leven.

U legde volgende documenten voor: deelcertificaat van de module vet- en soezendeeg, deelcertificaat van de module harde en zachte luxe, deelcertificaat van de module vlaaien, deelcertificaat van de module beslagen en cakes, deelcertificaat van de module taarten, deelcertificaat van de module brood B, deelcertificaat van de module grootkeukenvoorbereiding, deelcertificaat van de module toonbankbediening, deelcertificaat van de module koude keuken, deelcertificaat van de module initiatie warme keuken, deelcertificaat van de module grootkeukenmedewerker, deelcertificaat van de module vet- en soezendeeg, diploma 'basisveiligheid VCA', deelcertificaat werk zoeken, deelcertificaat veiligheid, inschrijvingsformulier 2015-2016 maatschappij oriëntatie: werk, uw CV, deelcertificaat van de module rastertekenen 1, deelcertificaat van de module tekstverwerking 1, deelcertificaat van de module desktoppublishing, deelcertificaat van de module schoonmaken als huishoudhulp, VDAB infodocument voor individuele beroepsopleiding, bijlage bij de IBO overeenkomst, VDAB opleidingsplan electrotechnisch installateur, attest "samenstelling van het gezin" d.d. 27.12.2017, getuigschrift van woonst van u, uw echtgenote en de kinderen d.d. 27.12.2017, uittreksel uit het register van geboorte van [E.K.D.], uittreksel uit het register van geboorte van [E.K.B.], uw geboorteakte en een attest i.v.m. leefloon dat uw echtgenote ontvangt d.d. 27.12.2017.

Op 10.02.2020 werd u per aangetekend schrijven opnieuw een vragenlijst hoorrecht doorgestuurd. U haalde deze vragenlijst op 14.02.2020 af en u stuurde op 25.02.2020 het antwoord hierop.

U vermeldde in deze vragenlijst dat u sinds zes maanden een opleiding elektriciteit volgt en dat deze opleiding verlengd werd. U verwijst opnieuw naar uw familie, die in België verblijft, dat u in België geboren bent en er steeds heeft gewoond, dat u in het middelbaar onderwijs houtbewerking heeft gevolgd maar geen afsluitend diploma heeft behaald. U heeft evenwel wel een certificaat welke bevestigt dat u een deel van uw opleiding heeft afgesloten. U woont in [...] Houthalen.

Uw ouders wonen ook in Houthalen. U voegt verder aan uw vragenlijst volgende documenten toe : een uittreksel van de registers van de burgerlijke stand, een huwelijksakte (opgesteld te Nador), de geboorteaktes van uw kinderen, een attest waaruit blijkt dat u het vormingstraject "ouderschap en detentie" heeft gevolgd in 2018-2019, een deelcertificaat voor de opleiding desktop publishing, voor de opleiding rastertekenen, voor de opleiding tekstverwerking; een certificaat voor de opleiding grootkeukenmedewerker, een deelcertificaat voor de opleiding nagerechten, voor de opleiding initiatie warme keuken, voor de opleiding koude keuken, voor de opleiding toonbankbediening, voor de opleiding grootkeukenvoorbereiding, voor de opleiding werk zoeken; een getuigschrift voor de opleiding

basisveiligheid VCA; een deelcertificaat voor de opleiding veiligheid (MO-techniek), voor de opleiding vlaaien, voor de opleiding vet- en soezendeeg, voor de opleiding harde en zachte luxe, voor de opleiding beslagen en cakes, voor de opleiding taarten, voor de opleiding brood, voor de opleiding schoonmaken als huishoudhulp, een evaluatierapport over uw opleiding, een VDAB attest inzake werkplekleren, een verlenging van een overeenkomst voor een individuele beroepsopleiding, een attest van het CAW over uw begeleiding in het kader van uw justitiële begeleiding; een deelcertificaat over de opleiding werk zoeken; een attest van gezinssamenstelling van de gemeente Houthalen; een kopie van de identiteitskaarten van uw vrouw en kinderen; een attest van betaling van werkloosheid.

+++

Op 28.08.2006 bent u in Nador (Marokko) in het huwelijk getreden met [S.S.] ([...], Belgische nationaliteit sinds 06.02.2019). Uit dit huwelijk werden drie kinderen geboren: [E.K.F.] ([...], Belgische nationaliteit), [E.K.B.] ([...], Belgische nationaliteit) en [E.K.D.] ([...], Belgische nationaliteit).

Uw ouders ([E.K.M.A.], [...], Belgische nationaliteit sinds 06.06.2002 en [D.F.], [...], Belgische nationaliteit sinds 22.07.2002), uw 5 broers ([E.K.H.], [...], C-kaart geldig tot 03.04.2024; [E.K.I.], [...], C-kaart geldig tot 03.10.2024; [E.K.Y.], [...], Belgische nationaliteit sinds 14.01.1997; [E.K.M.], [...], Belgische nationaliteit sinds 28.10.1998; [E.K.Y.], [...], Belgische nationaliteit sinds 12.06.2001) en uw 2 zussen ([E.K.A.], [...], Belgische nationaliteit sinds 26.02.2001; [E.K.D.], [...], Belgische nationaliteit sinds 26.02.2001) zijn allen woonachtig in België. Sommige van uw broers en zussen zijn/waren gehuwd en hebben kinderen.

Uw jongste zus ([E.K.S.], [...], Belgische nationaliteit sinds 06.06.2002) is volgens de bevolkingsregisters sinds 25.09.2019 woonachtig in Nador (Marokko).

U verklaarde daarnaast ook tantes en nonkels te hebben, zowel in België als in Nederland.

+++

Uw vrouw en uw kinderen, alsook andere familieleden, bezochten u regelmatig in de strafinstelling, toen u daar nog opgesloten was. Sinds uw vrijstelling en plaatsing onder elektronisch toezicht woonde u samen met uw vrouw en uw kinderen. De affectieve band met uw gezin wordt niet in twijfel getrokken.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft.

Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)). Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van uw verblijf noodzakelijk maken.

Hoe dan ook, indien een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met uw echtgenote en uw kinderen aangetoond is, rechtvaardigen de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Door uw persoonlijk gedrag zijn er ernstige redenen van openbare orde die het beëindigen van uw verblijf rechtvaardigen, de samenleving heeft het recht om zich te beschermen tegen individuen die haar regels met de voeten treedt. Uw vrouw en uw kinderen worden geenszins verplicht u te vervoegen in Marokko of in een derde land waar u eventueel recht op verblijf heeft, maar kunnen dit uiteraard wel vrijwillig doen, zo zij dit wensen. Uw vrouw heeft ook tot haar huwelijk steeds in Marokko geleefd en is m.a.w. ook de taal en de cultuur machtig. De jeugdige leeftijd van de kinderen zal ook een integratie in Marokko vergemakkelijken, indien zij er voor kiezen u te vervoegen. U kunt de contacten met hen onderhouden door alle bestaande moderne communicatiemiddelen. Zij kunnen u ook in Marokko of in een ander land bezoeken.

U verwijst daarnaast naar uw moeder, vader, broers en zussen, familie in België en in Nederland. De bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de minderjarige kinderen.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen alsook in de relatie tussen andere naaste familieleden.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders en tussen volwassen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie blijkt. In casu beperkt u zich ertoe deze familieleden enkel te vermelden, u toont een morele afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden en die voldoende blijkt uit de feiten met één van de door u vermelde familieleden, niet aan. Uit uw administratief dossier blijkt evenmin dat u in België afhankelijk zou zijn van één van deze familieleden, noch blijkt dat er een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie zou bestaan tussen u en uw verwanten in Spanje of Duitsland. Het gegeven dat sommige van deze familieleden u soms komen bezoeken in de gevangenis, wijst op zich ook nog niet op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden.

Een schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot één van deze familieleden is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk. Uw familieleden kunnen België vrijelijk in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken aan u in Marokko dan wel een ander land alsook middels de moderne communicatiemiddelen.

+++

Het wordt niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf met het oog op een latere verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het is inherent aan een langdurig verblijf dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd werd, terug zou keren naar uw herkomstland dan wel een derde land. Het lijkt duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde en een potentieel gevaar voor de nationale veiligheid vormt, blijk geeft van een gebrek van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. U werd 5 keer strafrechtelijk veroordeeld. U verbleef meerdere malen in detentie. U verkreeg gunstmaatregelen maar toch belette dit u niet om opnieuw inbreuken tegen de openbare orde te begaan. Uw houding in de gevangenis, waarbij er duidelijke aanwijzingen van radicalisering waren, alsook het feit dat er vastgesteld werd dat u medegevangenen probeerde te werven voor een verwerpelijke jihadistische strijd, geven ook geen blijk dat u de fundamentele waarden van onze maatschappij erkent.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere banden dan uw nationaliteit meer zou hebben met Marokko. U bent weliswaar in België geboren, maar groeide op in een Marokkaans gezin en geeft zelf aan Arabisch te spreken waardoor het niet onredelijk is te veronderstellen dat niet enkel de taal u van thuis uit is bijgebracht maar ook de cultuur en de gebruiken. Er kan worden aangenomen dat de kennis van de Arabische taal u voldoende toelaat uw leven te organiseren in Marokko. Indien nodig, kan u daarnaast Berber en/of Frans leren, er is niet aangetoond dat het u onmogelijk zou zijn een nieuwe taal onder de knie te krijgen. U bent gehuwd in Nador met uw echtgenote, dus kan er verondersteld worden dat u nog banden heeft met Marokko; er kan uit de huwelijksakte die u voorgelegd heeft afgeleid worden dat uw schoonfamilie in Marokko woont (immers hebben zij er hun domicilie).

Zelfs indien uw dichte familieleden hoofdzakelijk in België verblijven, is het niet onredelijk te veronderstellen dat u ook in Marokko nog familieleden dan wel kennissen heeft. Hoe dan ook bent u inmiddels een volwassen man die opnieuw een kennissenkring en sociaal netwerk zou kunnen uitbouwen in een ander land. Bovendien kan uw familie in België u, desgewenst, ook vanuit België ondersteunen bij uw re-integratie in de Marokkaanse samenleving, eventueel door financiële steun of door het aanspreken van familieleden en/of kennissen die zij nog zouden hebben in het herkomstland. Iemand van uw familie zou u eventueel zelfs tijdelijk kunnen vergezellen.

U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken.

U heeft verschillende beroepsopleidingen gevolgd die u zeker van dienst zullen zijn bij het opbouwen van een professionele carrière in Marokko. Uw professionele ervaringen kunt u ook in die zin gebruiken.

U heeft geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of die van één van uw familieleden die onderhavige beslissing kunnen beïnvloeden.

+++

Met inachtneming van alle omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat het beëindigen van uw verblijfsrecht met het oog op een latere verwijdering een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving/de nationale veiligheid.

+++

Krachtens artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt het u verboden het grondgebied van België te betreden, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen), tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, en dit voor een duur van 10 jaar, om de volgende redenen:

Een inreisverbod van 10 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

Op 04.08.2004 werd u opgesloten in de gevangenis te Verviers naar aanleiding van een verstekvonnis d.d. 26.06.2002.

Op 08.09.2004 werd u vrijgesteld nadat u verzet had aangetekend tegen dit verstekvonnis.

U werd op 08.09.2004 door de Correctionele Rechtbank te Hasselt veroordeeld (op verzet 26.06.2002) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden, daarnaast werd u vervallen verklaard van het recht tot het besturen van alle motorvoertuigen gedurende een termijn van 6 maanden daar u zich schuldig gemaakt had aan het onopzettelijk doden of onopzettelijk toebrengen van letsel, het kwaad veroorzaakt door gebrek aan voorzichtigheid of voorzorg, maar zonder het oogmerk om de persoon van een ander aan te randen; aan vluchtmisdrijf na een ongeval dat slagen, verwondingen of de dood tot gevolg heeft gehad en aan een motorvoertuig te hebben bestuurd op de openbare weg zonder houder te zijn van het rijbewijs vereist voor het besturen van dit voertuig, of van het als zodanig geldend bewijs (feiten gepleegd op 29.08.1998).

Op 26.09.2007 werd u bij verstek door de Politie rechtbank te Hasselt veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden en werd u vervallen verklaard van het recht alle motorvoertuigen te besturen voor een termijn van 6 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan het besturen van een voertuig spijts een vervallenverklaring van het recht tot sturen (feit gepleegd op 14.03.2007).

Op 03.06.2009 werd u door de Politie rechtbank te Hasselt veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel gedurende een periode van 1 jaar voor 4 maanden daar u zich schuldig gemaakt had aan het besturen van een voertuig spijts een vervallenverklaring van het

recht tot sturen en aan het besturen van een motorvoertuig zonder houder te zijn van een rijbewijs (feit gepleegd op 26.06.2008).

Op 12.03.2010 werd u door de Correctionele Rechtbank te Hasselt veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel gedurende een periode van 5 jaar voor 5 maanden gevangenisstraf daar u zich schuldig gemaakt had aan verdovende middelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk cannabis (feiten gepleegd tussen 20.07.2009 en 25.09.2009, laatste feit gepleegd op 24.09.2009).

Op 10.05.2010 meldde u zich aan bij de gevangenis, diezelfde dag nog werd u een strafonderbreking toegekend in afwachting van de plaatsing van een enkelband. Op 08.11.2010 werd uw enkelband geplaatst.

Op 06.02.2011 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

U werd op 04.12.2014 door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde of hebbende doen geloven dat u gewapend was, gebruik gemaakt hebbende van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig, verkregen door een misdaad of een wanbedrijf, om het misdrijf te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren; aan heling en aan vereniging van misdadigers (feiten gepleegd tussen 28.02.2011 en 28.05.2011).

Op 30.06.2015 meldde u zich aan bij de gevangenis naar aanleiding van de veroordeling d.d. 04.12.2014.

Op 17.07.2015 werd de voorlopige invrijheidstelling d.d. 06.02.2011 ingetrokken daar u een gewapende overval pleegde tijdens uw proeftermijn.

Op 19.07.2019 besliste de Strafvueroeringsrechtbank (hierna: SURB) te Gent u een beperkte detentie toe te kennen. Dit vonnis werd uitvoerbaar op 05.08.2019.

Op 21.10.2019 besliste de SURB te Gent tot toekenning van elektronisch toezicht met penitentiair verlof voor zover u zich akkoord verklaarde met het opvolgen van een aantal maatregelen. Dit vonnis was onmiddellijk uitvoerbaar.

+++

Op 27.05.2011 pleegde u 's nachts samen met twee kompanen een gewelddadige overval. Zowel u als uw kompanen waren hierbij gemaskerd en er werden wapens gebruikt (waaronder een vuurwapen, boksbeugel en koevoet). Jullie beschikten ook over en maakten gebruik van colsonbandjes. Jullie droegen zwarte kledij, handschoenen, bivakmutsen en maakten gebruik van een gestolen voertuig met gestolen nummerplaten. Jullie bedreigden de slachtoffers, knevelden hen en eisten geld. Uiteindelijk liep een en ander mis en konden jullie enkel een handtas, twee ringen en een horloge buit maken. Jullie sloegen te voet op de vlucht en moesten zelfs jullie vluchtwagen achterlaten.

De feiten zijn bijzonder ernstig en getuigen niet alleen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom, maar ook en vooral van de afwezigheid van ook maar enig respect voor de psychische integriteit van de medemens.

Het is een feit van algemene bekendheid dat dergelijke gebeurtenissen veelal een hevige impact hebben op de slachtoffers. De slachtoffers ondervinden nog lange tijd de gevolgen van hetgeen hen door de dader is aangedaan. U heeft enkel en alleen voor uw eigen financiële gewin de slachtoffers in een buitengewoon beangstigende situatie gebracht en een grove inbreuk op hun persoonlijke levenssfeer gemaakt. U stond helemaal niet stil bij de emotionele- en psychische gevolgen voor uw slachtoffers. U hield geen rekening met het veiligheidsgevoel dat door dergelijke feiten in het gedrang kwam, noch met het trauma waarmee u de slachtoffers opzadelde. Dit soort feiten veroorzaken gevoelens van angst en onveiligheid binnen de samenleving.

Eén van de bedenkingen die in de verschillende SURB vonnissen steeds weer naar voren komt, is dat er een risico op het plegen van nieuwe feiten bestaat omdat u terugkeert naar uw oude milieu. Uzelf had

blijkbaar aangegeven uw verhuis naar Meulenbeek als oorsprong van uw crimineel gedrag te zien. Uw familie en vrienden maken geen probleem van de door u gepleegde feiten.

Toen u op 12.03.2010 door de Correctionele Rechtbank te Hasselt veroordeeld werd tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden omwille van inbreuken op de drugswetgeving waren 4 van uw broers en één van uw zussen medebeklaagden. Uw vader maakte reeds een het onderwerp uit van een Ministerieel Besluit tot terugwijzing om redenen van openbare orde uit, dit werd hem betekend op 23.04.1982. Hij werd immers reeds op 06.12.1978 veroordeeld door het "Tribunal de Grande Instance de Montpellier" tot een gevangenisstraf van 4 jaar ten gevolge van inbreuken op de drugswetgeving. Dat er niet veel sturing en controle vanuit uw familie verwacht kan worden, lijkt dan ook duidelijk. Uit een advies van het Openbaar Ministerie d.d. 13.05.2019 blijkt dat u zelf aangegeven heeft dat er in de buurt waarnaar u wenst terug te keren mensen zijn die u aangezet hebben tot het plegen van feiten. Daarenboven blijkt uit het SURB vonnis d.d.27.05.2019 dat ook uw beïnvloedbaarheid en uw beperkte intellectuele capaciteiten een gevaar voor herval in nieuwe ernstige feiten met zich meebrengen. Ook het hebben van onvoldoende inkomsten speelde mee in het plegen van de feiten. Uit de SURB vonnissen komt eveneens naar voor dat de Psychosociale Dienst (hierna PSD) van de gevangenis van mening is dat u inadequaat reageert op problemen, impliciete antisociale cognities lijken dan te worden geactiveerd.

De SURB stelt in haar vonnis d.d.19.07.2019 waarin u een beperkte detentie toegekend wordt: "Het zal aan betrokkene zijn om enkel contacten te onderhouden met de juiste mensen/vrienden, wil hij op het rechte pad blijven. Daarnaast kan hij onmiddellijk via een IBO-contract aan de slag bij N.E.A. Group te Houthalen en kan hij een begeleiding volgen bij het CAW te Limburg. Daar zal hij zowel op financieel, administratief als psychosociaal vlak de nodige ondersteuning krijgen. Het zal zaak zijn hier zijn volle medewerking aan te verlenen en deze niet op eigen initiatief stop te zetten. Indien hij deze begeleiding niet strikt volgt of zich niet open stelt ten aanzien van de begeleiders riskeert hij om opgeroepen te worden met het oog op een herroeping/herziening/schorsing van de maatregel. Hij is bij deze gewaarschuwd." Uit het SURB vonnis d.d. 21.10.2019 blijkt dat uit verslaggeving van de justitieassistent blijkt dat uw beperkte detentie, voor zover geweten, een gunstig verloop kende. U werkt bij N.E.A. group, wordt begeleid door een deradicaliseringsambtenaar en het OCMW. U staat (of stond) op de wachtlijst van budgetbeheer bij het OCMW, ondertussen wordt u op financieel vlak opgevolgd door het CAW. In het verslag van de justitieassistent wordt evenwel gemeld dat de politie bedenkingen heeft bij uw werkgever. De werkgever is de echtgenoot van een vrouw die uw echtgenote leerde kennen bij de Nederlandse les. Hoewel u reeds vanaf 05.08.2019 zou gestart zijn met een stage, werd het contract pas op 19.08.2019 getekend. De vraag kan gesteld worden hoe objectief controleerbaar deze werkgever is.

Het gegeven dat penitentiaire verlopen, beperkte detentie en elektronisch toezicht, voor zover geweten, een gunstig verloop kende, maakt niet dat verondersteld kan worden dat er geen gevaar meer van uw persoon uit zou gaan, wanneer u niet meer onder een strenge overheidscontrole staat en de vrijheid om uw eigen gedrag te bepalen niet meer aan ernstige beperkingen onderworpen zal zijn.

Het gegeven dat u meerdere opleidingen volgde in de gevangenis, wijst er nog niet noodzakelijk op dat u tot inkeer gekomen bent of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde.

Bovendien zijn er elementen waaruit blijkt dat u mogelijks een gevaar voor de nationale veiligheid vormt. In een nota van 24 november 2017 wijst de Veiligheid van de Staat (hierna VSSE) er op dat u een crimineel bent die geradicaliseerd is, mogelijk tijdens het uitzitten van één van uw gevangenisstraffen. U onderhield sinds enige jaren contacten met leden van de "Groep van Maaseik" en met andere personen die gekend zijn bij de VSSE omwille van hun extremistische gedachtegoed. De opbrengsten van uw criminele activiteiten dienden om de activiteiten van de "Groep van Maaseik" te financieren. U staat sinds 2013 bekend als een kandidaat om naar de conflictzone in Syrië te vertrekken en wordt er van verdacht jongeren te ronselen voor de strijd in Syrië. U werd in 2014 veroordeeld voor criminele feiten, die u samen met andere personen heeft gepleegd, die gelinkt worden aan de "Groep van Maaseik".

In een nota van 26 maart 2019 (actualisering van nota van november 2017) wijst de VSSE er op dat u in de loop van 2018 meermaals liet blijken een zekere wervende invloed te hebben op medegevangenen in de gevangenis van Beveren. De directie van de strafinstelling besloot daarom u op een apart regime (in een gesloten sectie) te plaatsen.

In een nota van het Coördinatieorgaan voor de Dreigingsanalyse (hierna OCAD) van 23 januari 2020 blijkt dat u gekend bent omwille van uw eerder mogelijk zorgwekkend profiel. Eind 2015 bestond de vrees dat u in een jihadistische context ging vertrekken naar de regio Syrië / Irak. Er kon echter niet aangetoond worden dat u effectief de intentie had een terroristische groepering te vervoegen. De informatie van VSSE en OCAD komen bovenop uw meervoudig veroorzaakte problemen tegen de openbare orde en dienen ernstig genomen te worden.

+++

Op 28.08.2006 bent u in Nador (Marokko) in het huwelijk getreden met [S.S.] ([...], Belgische nationaliteit sinds 06.02.2019). Uit dit huwelijk werden drie kinderen geboren: [E.K.F.] ([...], Belgische nationaliteit), [E.K.B.] ([...], Belgische nationaliteit) en [E.K.D.] ([...], Belgische nationaliteit).

Uw ouders ([E.K.M.A.], [...], Belgische nationaliteit sinds 06.06.2002 en [D.F.], [...], Belgische nationaliteit sinds 22.07.2002), uw 5 broers ([E.K.H.], [...], C-kaart geldig tot 03.04.2024; [E.K.I.], geboren op 21.04.1978 te Lommel, C-kaart geldig tot 03.10.2024; [E.K.Y.], geboren op 11.07.1985 te Neerpelt, Belgische nationaliteit sinds 14.01.1997; [E.K.M.], [...], Belgische nationaliteit sinds 28.10.1998; [E.K.Y.], [...], Belgische nationaliteit sinds 12.06.2001) en uw 2 zussen ([E.K.A.], [...], Belgische nationaliteit sinds 26.02.2001; [E.K.D.], [...], Belgische nationaliteit sinds 26.02.2001) zijn allen woonachtig in België. Sommige van uw broers en zussen zijn/waren gehuwd en hebben kinderen.

Uw jongste zus ([E.K.S.], [...], Belgische nationaliteit sinds 06.06.2002) is volgens de bevolkingsregisters sinds 25.09.2019 woonachtig in Nador (Marokko).

U verklaarde daarnaast ook tantes en nonkels te hebben, zowel in België als in Nederland.

+++

Uw vrouw en uw kinderen, alsook andere familieleden, bezochten u regelmatig in de strafinstelling, toen u daar nog opgesloten was. Sinds uw vrijstelling en plaatsing onder elektronisch toezicht woonde u samen met uw vrouw en uw kinderen. De affectieve band met uw gezin wordt niet in twijfel getrokken.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft.

Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)). Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van uw verblijf noodzakelijk maken.

Hoe dan ook, indien een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met uw echtgenote en uw kinderen aangetoond is, rechtvaardigen de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Door uw persoonlijk gedrag zijn er ernstige redenen van openbare orde die het beëindigen van uw verblijf rechtvaardigen, de samenleving heeft het recht om zich te beschermen tegen individuen die haar regels met de voeten treedt. Uw vrouw en uw kinderen worden geenszins verplicht u te vervoegen in Marokko of in een derde land waar u eventueel recht op verblijf heeft, maar kunnen dit uiteraard wel vrijwillig doen, zo zij dit wensen. Uw vrouw heeft ook tot haar huwelijk steeds in Marokko geleefd en is m.a.w. ook de taal en de cultuur machtig. De jeugdige leeftijd van de kinderen zal ook een integratie in Marokko vergemakkelijken, indien zij er voor kiezen u te vervoegen. U kunt de contacten met hen onderhouden door alle bestaande moderne communicatiemiddelen. Zij kunnen u ook in Marokko of in een ander land bezoeken.

U verwijst daarnaast naar uw moeder, vader, broers en zussen, familie in België en in Nederland. De bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de minderjarige kinderen.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen alsook in de relatie tussen andere naaste familieleden. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders en tussen volwassen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie blijkt. In casu beperkt u zich ertoe deze familieleden enkel te vermelden, u toont een morele afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden en die voldoende blijkt uit de feiten met één van de door u vermelde familieleden, niet aan. Uit uw administratief dossier blijkt evenmin dat u in België afhankelijk zou zijn van één van deze familieleden, noch blijkt dat er een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie zou bestaan tussen u en uw verwanten in Spanje of Duitsland. Het gegeven dat sommige van deze familieleden u soms komen bezoeken in de gevangenis, wijst op zich ook nog niet op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. Een schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot één van deze familieleden is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk. Uw familieleden kunnen België vrijelijk in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken aan u in Marokko dan wel een ander land alsook middels de moderne communicatiemiddelen.

+++

Het wordt niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf met het oog op een latere verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het is inherent aan een langdurig verblijf dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd werd, terug zou keren naar uw herkomstland dan wel een derde land. Het lijkt duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde en een potentieel gevaar voor de nationale veiligheid vormt, blijk geeft van een gebrek van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. U werd 5 keer strafrechtelijk veroordeeld. U verbleef meerdere malen in detentie. U verkreeg gunstmaatregelen maar toch belette dit u niet om opnieuw inbreuken tegen de openbare orde te begaan. Uw houding in de gevangenis, waarbij er duidelijke aanwijzingen van radicalisering waren, alsook het feit dat er vastgesteld werd dat u medegevangenen probeerde te werven voor een verwerpelijke jihadistische strijd, geven ook geen blijk dat u de fundamentele waarden van onze maatschappij erkent.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere banden dan uw nationaliteit meer zou hebben met Marokko. U bent weliswaar in België geboren, maar groeide op in een Marokkaans gezin en geeft zelf aan Arabisch te spreken waardoor het niet onredelijk is te veronderstellen dat niet enkel de taal u van thuis uit is bijgebracht maar ook de cultuur en de gebruiken. Er kan worden aangenomen dat de kennis van de Arabische taal u voldoende toelaat uw leven te organiseren in Marokko. Indien nodig, kan u daarnaast Berber en/of Frans leren, er is niet aangetoond dat het u onmogelijk zou zijn een nieuwe taal onder de knie te krijgen. U bent gehuwd in Nador met uw echtgenote, dus kan er verondersteld worden dat u nog banden heeft met Marokko; er kan uit de huwelijksakte die u voorgelegd heeft afgeleid worden dat uw schoonfamilie in Marokko woont (immers hebben zij er hun domicilie).

Zelfs indien uw dichte familieleden hoofdzakelijk in België verblijven, is het niet onredelijk te veronderstellen dat u ook in Marokko nog familieleden dan wel kennissen heeft. Hoe dan ook bent u inmiddels een volwassen man die opnieuw een kennissenkring en sociaal netwerk zou kunnen uitbouwen in een ander land. Bovendien kan uw familie in België u, desgewenst, ook vanuit België ondersteunen bij uw re-integratie in de Marokkaanse samenleving, eventueel door financiële steun of door het aanspreken van familieleden en/of kennissen die zij nog zouden hebben in het herkomstland. Iemand van uw familie zou u eventueel zelfs tijdelijk kunnen vergezellen.

U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken.

U heeft verschillende beroepsopleidingen gevolgd die u zeker van dienst zullen zijn bij het opbouwen van een professionele carrière in Marokko. Uw professionele ervaringen kunt u ook in die zin gebruiken.

U heeft geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of die van één van uw familieleden die onderhavige beslissing kunnen beïnvloeden.

Het inreisverbod kan, gegeven de veroordelingen en het gevaar voor de nationale veiligheid, hoger ingeschaald worden, maar wordt omwille van uw gezinssituatie en het feit dat u, voor zover we kunnen nagaan, de voorwaarden verbonden aan uw elektronisch toezicht, heeft nageleefd, beperkt tot 10 jaar.

Deze redenen zijn dwingende redenen in de zin van artikel 39/79, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Bijgevolg heeft het indienen van een beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing(en) in geen geval tot gevolg dat de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt geschorst."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van de artikelen 7 en 52 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 7, 22, 23, 62, 74/11 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van de voorzichtigheidsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

[...]

2.1 SAMENVATTING VAN DE ONDERDELEN VAN HET MIDDEL

De in het middel geïnvokte normen worden in verschillende opzichten geschonden :

i. Er wordt niet voldaan aan de wettelijke criteria voor het nemen van de bestreden beslissing, met name wat betreft de "drempel van gevaarlijkheid" voor de "openbare orde", verwerende partij begaat een manifeste appreciatiefout, en de bestreden beslissingen zijn daaromtrent niet op een passende en afdoende manier gemotiveerd : er wordt niet aangetoond dat verzoeker presenteert "ernstige redenen" en een bedreiging vormt (quod non), en zeker geen actuele en voldoende ernstige bedreiging zoals geïnvokt in artikel 22, §1, 3° en 23 VW, en de door het Grondwettelijk Hof geformuleerde interpretatieve voorbehouden, en de rechtsspraak over het grondrecht op een privé- en gezinsleven het voorzien (schending van de artikelen 7, 22 en 23 VW; schending van het grondrecht op een privé- en gezinsleven);

ii. Verwerende partij heeft in het kader van de besluitvorming niet de nodige zorgvuldigheid genomen, en zij heeft niet met alle relevante elementen rekening gehouden en ze heeft niet de situatie en de gevolgen van de beslissing voor verzoeker naar behoren geanalyseerd (zowel wat betreft de aan verzoeker toegeschreven feiten als wat betreft de analyse van de documenten en informatie over de actualiteit van de gestelde dreiging, de duur ervan voor de toekomst, de ontwikkelingen van verzoeker, zijn positieve veranderingen, de afwezigheid van recente inbreuk op de wet of probleem met Justitie, zijn banden in België, zijn banden in Marokko, de gevolgen van de bestreden beslissingen, enz.). Zowel de elementen ten laste van verzoeker, als de elementen die het aangehaalde risico tegenspreken werden niet zorgvuldig onderzocht en gemotiveerd in de bestreden beslissingen. Een zorgvuldige analyse leidt tot de vaststelling dat de beslissing onevenredig zijn (schending van de artikelen 22 en 23

VW; schending van het grondrecht op een privé- en gezinsleven; schending van de zorgplicht en de motiveringsplicht; en schending van artikel 74/13 VW voor het bevel om het grondgebied te verlaten en schending van artikel 74/11 VW voor het inreisverbod)

iii. De duur van het inreisverbod, uitzonderlijk lang (10 jaar) is niet voldoende en passend gemotiveerd (artikel 74/11 VW en motiveringsplichten);

De onwettigheden die hier worden uiteengezet raken alle genomen beslissingen. Ze moeten afzonderlijk en in samenhang met elkaar worden geanalyseerd, aangezien het gecombineerde effect ervan een verder bewijs is van het onrechtmatige en onevenredige karakter van de beslissingen, en met name van de inmenging in de grondrechten van verzoeker.

De onwettigheid van het besluit tot beëindiging van het verblijf maakt ook het bevel om het grondgebied te verlaten en het op dat besluit gebaseerde inreisverbod onwettig. Onwettigheden in het bevel om het grondgebied te verlaten maken het op dat bevel gebaseerde inreisverbod onwettig.

2.2 ONTWIKKELING VAN DE ONDERDELEN VAN HET MIDDEL

2.2.1 Algemeenheden

- *Inbreuk op de grondrechten van verzoeker*

De bestreden beslissingen vormen ongetwijfeld een inbreuk op het fundamentele recht van verzoeker op een privé- en gezinsleven, aangezien verzoeker sinds zijn geboorte op het Belgisch grondgebied verblijft, dat hij hier met zijn gezin (waaronder echtgenote en Belgische kinderen) verblijft, en dat zijn verblijf is opgezegd en hij gedwongen wordt het grondgebied te verlaten en voor minstens 10 jaar buiten Europa te blijven (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 197 311 van 22.12.2017, pt. 3.11 (VK)):

"Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede deksel van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen."

- *Juridisch kader - analyserooster - relevante criteria en elementen*

De bovengenoemde artikelen 22 en 23 VW bepalen het nationale kader voor het nemen van een besluit om een verblijfsvergunning te beëindigen voor derdelanders die op het Grondgebied verblijven al meer dan 10 jaren voor "ernstige redenen van openbare orde".

De artikelen 74/13 en 74/11 VW hebben specifiek betrekking op respectievelijk het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod. Zij vereisen dat er rekening wordt gehouden met het gezinsleven en het hoger belang van het kind (art. 74/13) en met alle omstandigheden van het geval (art. 74/11).

Grondrechten vereisen ook de eerbiediging van procedurele waarborgen (met inbegrip van een "zo zorgvuldig mogelijke" analyse) en "materiële" waarborgen (met inbegrip van de criteria van wettigheid en evenredigheid), die de wettigheid van dergelijke besluiten bepalen.

De Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, arrest van 2.08.2001, *Boullif t. Zwitserland*.; EHRM, arrest van 15.07.2003, *Mokrani t. Frankrijk*, §§ 30 et 31; EHRM, arrest van 17 april 2014, *Paposhvili t. België*, §141) en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV n°159 065 van 19.12.2015; RVV n°143 483 van 16.04.2015 ; RVV n°139 759 van 26.02.2015 ; RVV n°112 862, van 25.10.2013 ; RVV n° 31 274 van 8.09.2009; RVV n° 37 703 van 28.01.2010) hebben al vaak de gelegenheid gehad om erop te wijzen dat een analyse "zo rigoureuus mogelijk" nodig is wanneer het recht op privé- en gezinsleven op het spel staat. Dit is een "versterkte" zorgplicht. In zijn rechtspraak benadrukt het Hof het belang van factoren als de ernst van het vonnis, de duur van het verblijf en de banden in het land waarnaar de persoon zal worden teruggestuurd.

Het grondrecht op een privé- en gezinsleven kan de toepassing van de bepalingen van de wet van 15.12.1980 in de weg staan. Ingrijpen in het privé- en gezinsleven kan alleen plaatsvinden als :
- het bij wet voorzien is (wettigheidstoets);

- streeft een doel na dat als "legitiem" wordt beschouwd;
- evenredig is;

Het legaliteitscriterium veronderstelt dat de voorwaarden voor de beëindiging van het verblijf voldoende duidelijk en voorzienbaar zijn (EHRM 12 juni 2014, nr. 56030/07, Fernandez Martinez t. Spanje, §117; EHRM 24 april 2008, nr. 1365/07, C.G. e.a. tegen Bulgarije, § 39-40; RvV 197 311 van 22.12.2017 (VK)).

In het kader van de beoordeling van de evenredigheid is de toepassing van de in de *Boultif/Üner*-rechtspraak van het EHRM vastgestelde criteria relevant, zoals uw Raad ook in herinnering heeft gebracht in zijn arrest in verenigde kamers nr. 197 311 van 22 december 2017. Deze criteria zijn :

- de aard en de ernst van het door de aanvrager gepleegde strafbare feit;
- de duur van het verblijf van de betrokkene in het land van waaruit hij wordt uitgezet;
- de periode die sinds de overtreding is verstreken en het gedrag van de aanvrager in die periode;
- de nationaliteit van de verschillende betrokkenen;
- de gezinssituatie van de verzoeker, met inbegrip van, in voorkomend geval, de duur van zijn of haar huwelijk, en andere factoren die wijzen op de doeltreffendheid van een gezinsleven als paar;
- of de echtgeno(o)t(e) op de hoogte was van het misdrijf op het moment dat de familierelatie werd vastgesteld;
- of de kinderen uit het huwelijk zijn geboren en zo ja, hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de echtgenoot waarschijnlijk zal ondervinden in het land waarnaar de aanvrager wordt uitgezet;
- de belangen en het welzijn van de kinderen, met name de ernst van de moeilijkheden die de kinderen van de aanvrager waarschijnlijk zullen ondervinden in het land waarnaar hij wordt uitgewezen; en
- de kracht van de sociale, culturele en familiebanden met het gastland en met het land van bestemming.

De EHRM benadrukt des te meer dat er een specifieke aandacht moet worden besteden aan de vreemdeling die op het grondgebied geboren is (EHRM, 23 juni 2008, n° 1638/03, Maslov) :

« 74. Même si l'article 8 ne confère pas à une quelconque catégorie d'étrangers, y compris à ceux qui sont nés dans le pays hôte ou qui y sont arrivés à un jeune âge, un droit absolu à la non-expulsion (Üner, précité, § 57), la Cour a déjà estimé qu'il fallait tenir compte de la situation spéciale des étrangers qui ont passé la majeure partie, sinon l'intégralité, de leur enfance dans le pays hôte, qui y ont été élevés et qui y ont reçu leur éducation (Üner, précité, § 58 in fine).

75. En résumé, la Cour considère que, s'agissant d'un immigré de longue durée qui a passé légalement ta majeure partie, sinon l'intégralité, de son enfance et de sa jeunesse dans le pays d'accueil, il y a lieu d'avancer de très solides raisons pour justifier l'expulsion, surtout lorsque la personne concernée a commis les infractions à l'origine de la mesure d'expulsion pendant son adolescence. »

(Vrije vertaling : 74. Hoewel artikel 8 aan geen enkele categorie vreemdelingen, met inbegrip van de vreemdelingen die in het gastland zijn geboren of er op jonge leeftijd zijn aangekomen, een absoluut recht geeft om niet te worden uitgezet (Üner, reeds aangehaald, § 57), heeft het Hof reeds geoordeeld dat rekening moet worden gehouden met de bijzondere situatie van vreemdelingen die het grootste deel, zo niet het grootste deel, van hun jeugd in het gastland hebben doorgebracht en daar zijn opgevoed en opgeleid (Üner, reeds aangehaald, § 58 in fine). 75. Kortom, het Hof is van oordeel dat er in het geval van langdurig ingezetenen immigranten die het grootste deel, zo niet het grootste deel, van hun kindertijd en hun jeugd legaal in het gastland hebben doorgebracht, zeer sterke gronden voor uitzetting bestaan, met name wanneer de betrokkene de strafbare feiten die aan het bevel tot uitzetting ten grondslag liggen, tijdens zijn of haar adolescentie heeft gepleegd.)

Of nog (EHRM, 23 september 2010, 25672/07, Boussard) :

“46. Lorsque l'on examine la durée du séjour du requérant et la solidité de ses liens familiaux avec le pays hôte, la situation n'est évidemment pas la même si la personne concernée est arrivée dans le pays dès son enfance ou sa jeunesse, voire y est née, ou si elle y est seulement venue à l'âge adulte (Maslov, précité, § 73). Cette différenciation apparaît également dans divers instruments du Conseil de l'Europe, en particulier dans les recommandations Rec(2001)15 et Rec(2002)4 du Comité des Ministres. La Cour a déjà estimé qu'il fallait tenir compte de la situation spéciale des étrangers qui ont passé la

majeure partie, sinon l'intégralité, de leur enfance dans le pays hôte, qui y ont été élevés et qui y ont reçu leur éducation (Üner, précité, f 57 ; Maslov, précité, § 74). »

(Vrije vertaling : 46. Wanneer men de duur van het verblijf van de aanvrager en de sterkte van zijn of haar familiebanden met het gastland in aanmerking neemt, is de situatie uiteraard niet hetzelfde als de betrokkene als kind of jongere in het land is aangekomen, of zelfs daar is geboren, of als hij of zij daar alleen als volwassene is gekomen (Maslov, reeds aangehaald, § 73). Deze differentiatie komt ook voor in verschillende instrumenten van de Raad van Europa, met name in de aanbevelingen van het Comité van Ministers Rec (2001)15 en Rec (2002)4 . Het Hof heeft reeds geoordeeld dat rekening moet worden gehouden met de bijzondere situatie van buitenlanders die het grootste deel, zo niet het grootste deel, van hun kindertijd in het gastland hebben doorgebracht en daar zijn opgevoed en opgeleid (Üner, reeds aangehaald, § 57; Maslov, reeds aangehaald, § 74).) [...]

In de bovengenoemde zaak Maslov had de EHRM het aan de betrokkene toegeschreven gevaar onvoldoende geacht, op basis van een strafblad van inbraak in "auto's, winkels en automaten, van diefstal van lege flessen uit een opslagruimte, van gedwongen stelen van 1000 Oostenrijkse schilling van zijn moeder door een andere jongen, van het duwen en schoppen van de jongen, waardoor hij kneuzingen opliep, en van het gebruik van een motorvoertuig zonder de toestemming van de eigenaar. "Hij werd beschuldigd van "tweeëntwintig aanklachten voor inbraak door bendes (gewerbsmäßiger Bandendiebstahl) en poging tot inbraak door bendes (Bandenbildung), chantage (Erpressung), mishandeling (Körperverletzung) en ongeoorloofd gebruik van een voertuig (unbefugter Gebrauch eines Fahrzeugs), die hij tussen november 1998 en juni 1999 heeft gepleegd. Hij veroordeelde hem tot 18 maanden gevangenisstraf, waarvan 13 maanden voorwaardelijk, en beval hem te ontgiften wegens drugsverslaving", "18 tellingen van verergerde inbraak en poging tot verergerde inbraak". Hij was onderworpen aan een beëindiging van zijn verblijf en een niet-ontvankelijkheid van 10 jaar.

In de zaak Ndidi achtte het Hof de rechtvaardigingsgronden onvoldoende en de beslissingen daarom onevenredig, ook al had de betrokkene ook een lang en vrij zwaar strafrechtelijk verleden, dat begon in de adolescentiejaren en doorging tot in de volwassenheid (EHRM, 14 september 2017, Ndidi c. R- U):

« threatening/abusive/insulting words likely to cause harassment, alarm or distress. He was fined GBP 50.00 », « convicted of burglary, theft and impersonating a police officer. », « convicted of robbery and was sentenced to three years' detention in a Young Offenders' Institution », « the supply of Class A drugs », « sentenced to seven years' imprisonment. The sentencing judge addressed him in the following terms:

this case has been a copy-book example of how people in your position are able to continue to operate outside the law by the use of interchangeable street names, preying upon the most vulnerable addicts and by the indiscriminate use of fear and violence to ensure that no-one informs the police of your criminal activities... Your evidence to the jury was that you were the main man for drugs in Swindon ... Your nickname of 'Bruiser' ensured that when the 'workers' as you called those who sold drugs on your behalf, 'messed up' it was your policy, to use your own words, of 'roughing them up a little bit'. You told the jury, with some satisfaction, that this policy was successful... I regard you as close to the source of supply and wholesaling to retailers in Swindon on a persistent and regular basis. "

« While in detention he received sixteen adjudications, which included the use of threats and abusive behaviour, disobeying lawful orders, fighting with other inmates, and attempting to commit/ incite another inmate to commit assault on staff. »

(Vrije vertaling : "Bedreigende/aanstootgevende/beledigende woorden die waarschijnlijk pesterijen, paniek of verdriet kunnen veroorzaken. Hij werd veroordeeld tot een boete van 50,00 GBP, "veroordeeld wegens inbraak, diefstal en het zich voordoen als een politieagent". ", veroordeeld voor overval en werd veroordeeld tot drie jaar opsluiting in een instelling voor jeugdige delinquenten ", " de levering van klasse A drugs ", " veroordeeld tot zeven jaar opsluiting De veroordelende rechter richtte zich tot hem in de volgende bewoordingen:

"deze zaak is een voorbeeld van hoe mensen in uw positie buiten de wet om kunnen blijven opereren door het gebruik van uitwisselbare straatnamen, het jagen op de meest kwetsbare verslaafden en door het willekeurige gebruik van angst en geweld om ervoor te zorgen dat niemand de politie op de hoogte brengt van uw criminele activiteiten ... Uw bewijs voor de jury was dat u de belangrijkste man voor drugs was in Swindon ... Uw bijnaam 'Bruiser' zorgde ervoor dat wanneer de 'arbeiders', zoals u degenen die

drugs verkochten namens u, 'verknoeiden', het uw beleid was, om uw eigen woorden te gebruiken, om ze 'een beetje op te rotten'. U vertelde de jury, met enige voldoening, dat dit beleid succesvol was... Ik beschouw u als dicht bij de bron van de levering en de groothandel aan de detailhandel in Swindon op een hardnekkige en regelmatige basis."

« Tijdens zijn detentie ontving hij zestien veroordelingen, waaronder het gebruik van bedreigingen en misbruik, het ongehoorzaam zijn aan wettige bevelen, het vechten met andere gevangenen en het proberen te plegen/bezwaren van een andere gevangene om een aanval op het personeel uit te voeren.»)

Deze zaken zijn vergelijkbaar met die van verzoeker, en in bepaalde opzichten zelfs nog ernstiger, en het EHRM heeft de feiten en de dreiging die van deze verzoekers uitgaan, onvoldoende geacht om de uitzettingsmaatregelen te rechtvaardigen. Dezelfde bevinding geldt in het onderhavige geval.

De genomen beslissingen slagen niet door dergelijke analyse heen en er moet worden geconcludeerd dat verwerende partij een bevooroordeelde, onvolledige en ontoereikende analyse heeft uitgevoerd.

De mogelijkheid om het verblijf van een onderdaan van een derde land die op het grondgebied van het Koninkrijk is geboren, zoals verzoeker, te beëindigen, werd uitvoerig besproken in het kader van de goedkeuring van de wet van 24.02.2017 en in het kader van het beroep dat bij het Grondwettelijk Hof is ingesteld en dat aanleiding heeft gegeven tot bovengenoemd arrest 112/2019.

Hoewel het Grondwettelijk Hof uiteindelijk oordeelde dat het niet per se ongrondwettig was dat het verblijfsrecht van in België geboren vreemdelingen kon worden beëindigd, maakte het toch een interpretatief voorbehoud, in die zin dat het Hof oordeelde dat de bepaling van de betrokken wet, die de artikelen 22 en 23 LE wijzigde, slechts grondwettelijk was voor zover zij werd geïnterpreteerd en toegepast op de gevallen waarin de dreiging van de vreemdeling het ernstigst was, en dat de nationale veiligheid in het geding was [...]:

"B.24.5. (...)

Meer in het bijzonder is de verwijdering van vreemdelingen die in België zijn geboren of die voor de leeftijd van twaalf jaar op het grondgebied zijn aangekomen en die sindsdien er steeds hebben verbleven, zodat zij er naar school zijn gegaan en er gesocialiseerd zijn, enkel aanvaardbaar ten aanzien van de bij de Grondwet gewaarborgde grondrechten en, in het bijzonder, ten aanzien van het recht op eerbiediging van het privéleven, indien zij wordt gemotiveerd door een « zeer gegronde reden » die de uitzetting van die vreemdelingen kan verantwoorden, zoals het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt (EHRM, grote kamer, 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, § 75; zie ook EHRM, 14 september 2017, Ndidi I. Verenigd Koninkrijk, § 81).

B.24.6. Uit de in B.24.2 vermelde parlementaire voorbereiding blijkt dat de wetgever, wanneer hij gemeend heeft een einde te moeten maken aan de vroegere uitsluiting van elke mogelijkheid tot verwijdering van vreemdelingen die in België zijn geboren of die er voor de leeftijd van twaalf jaar zijn aangekomen, hoofdzakelijk de situatie op het oog heeft gehad van jonge vreemdelingen die zeer ernstige feiten hebben gepleegd die verband houden met de activiteiten van terroristische groepen of die een acuut gevaar voor de nationale veiligheid vormen.

(...)

Voorts bepaalt artikel 23 van de wet van 15 december 1980 dat de beslissingen die worden genomen krachtens de artikelen 21 en 22, moeten berusten op een individueel onderzoek, waarbij rekening moet worden gehouden met de duur van het verblijf in België van de betrokken vreemdeling, met het bestaan van banden met het land van verblijf of met het ontbreken van banden met het land van oorsprong, met de leeftijd van de betrokken vreemdeling en met de gevolgen van de verwijdering voor hem en zijn familieleden.

(...)

B.24.10. Onder voorbehoud dat de artikelen 21 en 22 van de wet van 15 december 1980 aldus worden geïnterpreteerd dat zij de mogelijkheid tot verwijdering van een vreemdeling die in België is geboren of voor de leeftijd van twaalf jaar op het grondgebied is aangekomen en die er sindsdien hoofdzakelijk en regelmatig verblijft, beperkt tot de gevallen van terrorisme of zeer zware criminaliteit, zijn de middelen niet gegrond."

Het Hof verwijst daarom naar de individuele analyse die onder meer in artikel 23 LH wordt vereist om te overwegen dat het zeker is dat een buitenlander die in België is geboren en daar is opgegroeid, zoals de verzoeker, niet onderworpen zal zijn aan een beslissing tot beëindiging van zijn verblijf, tenzij wordt

vastgesteld dat hij de "ernstigste" bedreiging vormt en dat het de "nationale veiligheid" is die wordt bedreigd.

2.2.2 Gebrek aan motivering, gebrek aan zorgvuldige analyse en onevenredigheid

2.2.2.1 Afwezigheid van zeer ernstige feiten en acuut gevaar

Zoals daarboven is opgemerkt, is het een acuut gevaar voor de nationale veiligheid dat een beslissing tot beëindiging van het verblijf van een vreemdeling zoals verzoeker, die geboren is en altijd in België heeft gewoond, kan rechtvaardigen (Grondwettelijk Hof, op cit.).

"Nationale veiligheid", «comprend notamment l'atteinte au fonctionnement des institutions et des services publics essentiels, ainsi que la survie de la population, de même que le risque d'une perturbation grave des relations extérieures ou de la coexistence pacifique des peuples, ou encore l'atteinte aux intérêts militaires »' (vrije vertaling : omvat met name inmenging in het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten en in het voortbestaan van de bevolking, alsmede het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of het vreedzaam samenleven van volkeren, of inmenging in militaire belangen).

Er is hier duidelijk geen kwestie van gevaar voor de nationale veiligheid.

Er is ook geen sprake van een acuut gevaar, noch van misdrijven en feiten van een bijzondere ernstigheid.

De dreigingsdrempel moet zodanig zijn dat het einde van het verblijf en de uitzetting de enige maatregelen zijn die voldoende lijken om het risico in te dammen. Het is hier ook duidelijk niet het geval.

De motivering is niet passend en conform de toepasselijke wetsbepalingen. De bestreden beslissingen moeten vernietigd worden.

2.2.2.2 Onvoldoende belastende elementen, gebrek aan aangetoonde actualiteit van de dreiging, gebrek aan voldoende motivering en onzorgvuldige analyse

Zelfs in de veronderstelling dat "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid" het besluit om het verblijf te beëindigen op geldige wijze zouden kunnen motiveren, worden deze in het onderhavige geval niet naar behoren gemotiveerd en op basis van alle relevante elementen beoordeeld.

Hoewel de gepleegde strafbare feiten niet geminiseerd kunnen worden, blijft het een feit dat de in de motivering genoemde elementen de op grond van de artikelen 22 en 23 VW genomen beslissing niet op geldige wijze kunnen onderbouwen en rechtvaardigen, noch de elementen ingeroepen met betrekking tot de "meervoudig veroorzaakte problemen tegen de openbare orde".

Wat betreft de "ernstige redenen van openbare orde", in de zin van artikelen 23 en 23 VW hebben de voorbereidende werkzaamheden met name betrekking op personen die deelnemen of steun verlenen aan terroristische activiteiten of een terroristische organisatie; daden van seksueel misbruik of verkrachting van minderjarigen; mensenhandel en seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen; illegale handel in drugs en wapens (van zekere schaal); witwassen van geld; corruptie; ...

Er zij ook aan herinnerd dat artikel 23 LE een bepaald analytisch kader oplegt en de voorwaarde stelt dat "het gedrag van de betrokkene een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet vormen". Het vereist ook dat "rekening wordt gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of het ontbreken van banden met zijn land van herkomst, zijn leeftijd en de gevolgen voor hem en de leden van zijn gezin", "en dat het plegen van strafbare feiten op zich niet voldoende is om een geldige grondslag voor de beslissing te vormen (ERK 197 311 van 22.12.2017 (CR))" 3.19.3. De Commissie is van mening dat het feit dat het plegen van strafbare feiten op zich niet voldoende is om een geldige grondslag voor de beslissing te vormen (ERK 197 311 van 22.12.2017). Zoals reeds toegelicht in punt 3.7, volstaat de loutere vaststelling dat de door verzoeker gepleegde strafbare feiten vallen onder "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid" niet om de bestreden beslissing te nemen. »)

Voor vreemdelingen die vanaf zeer jonge leeftijd in België verblijven, blijkt uit de parlementaire werkzaamheden dat "de intrekking van het verblijfsrecht alleen plaatsvindt in geval van een ernstige bedreiging van de nationale veiligheid of op grond van zeer ernstige feiten. Op dit moment gaat het in de praktijk om zo'n 20 mensen voor terrorisme en zo'n 50 mensen voor zeer ernstige criminele daden".

Heeft de uitvoerende macht gepoogd de wetgever te misleiden door de toepassing van een restrictievere toepassing te verhogen dan die welke daadwerkelijk was voorzien en momenteel wordt toegepast, zoals openlijk werd gevreesd toen de wet van 24 februari 2017 werd aangenomen?

Het staat in elk geval vast dat de redenen voor de uitzetting van een buitenlander die sinds zijn geboorte in België verblijft, bijzonder ernstig en aanzienlijk ernstiger moeten zijn ("zeer ernstige feiten" en "acuut gevaar"), zoals het Grondwettelijk Hof uitdrukkelijk heeft opgelegd in het arrest 112/2019, en de hierboven aangehaalde rechtspraak van het EHRM.

Wat betreft de "zeer sterke redenen" in de zin van het EHRM, moet worden benadrukt dat verzoeker in België geboren is en heeft dus heel zijn leven in België gewoond, wat noodzakelijkerwijs vereist dat de "redenen van openbare orde" tegen hem bijzonder ernstig moeten zijn :

75. Samenvattend is het Hof van oordeel dat in het geval van een langdurig ingezetene die het grootste deel, zo niet het grootste deel, van zijn of haar kindertijd en jeugd legaal in het gastland heeft doorgebracht, zeer sterke redenen moeten worden aangevoerd om de uitzetting te rechtvaardigen, met name wanneer de betrokkene de feiten die aan het bevel tot uitzetting ten grondslag liggen, in de loop van zijn of haar adolescentie heeft gepleegd. (EHRM, Hof (Grote kamer), 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov)

Verzoeker beroept zich niet op een onvoorwaardelijk recht om op het grondgebied te blijven, maar is van mening dat de beslissing onevenredig is, aangezien noch de door hem gepleegde strafbare feiten op zich, noch de cumulatie van deze feiten en anderen in de beslissing genoemde omstandigheden het mogelijk maken te stellen dat in het onderhavige geval een toereikende drempel is bereikt, aangezien hij in België is geboren, hij met een Belgische vrouw gehuwd is en hij Belgische minderjarige kinderen heeft, hier al zijn sociale en familiale banden heeft en nooit heeft gewoond in het land waarvan hij onderdaan is en aangezien geen [van] de door de wetgever vastgestelde drempels in casu bereikt zijn.

Er zij ook op gewezen dat het feit dat er ernstige handelingen van openbare orde zouden zijn gepleegd, op zich niet voldoende zijn om een geldige basis voor de beslissingen te vormen (RVV197 311 van 22.12.2017 (VK) : "Zoals reeds toegelicht in punt 3.7, volstaat de loutere vaststelling dat de door verzoeker gepleegde strafbare feiten vallen onder "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid" niet om de bestreden beslissing te nemen. »)

In huidig geval heeft verwerende partij de elementen van de zaak onvoldoende geanalyseerd, heeft er enkele niet geanalyseerd, voldoet niet aan de wettelijke vereisten (verzoeker betwist dat hij een "ernstige bedreiging" vormt en "ernstige redenen van openbare orde" aanvoert) en heeft zij haar beslissing op vele centrale punten niet voldoende gemotiveerd.

A. Geen ernstige redenen - gebrek aan belastende elementen

De feiten die aan verzoeker verweten worden zijn in een document "note pour le Directeur Général" dd. 24.01.2020 (stuk 5), samengevat:

- Drie strafrechtelijke veroordelingen dd. 8.09.2004, 12.03.2010 en 4.12.2014.

De veroordeling van 2004 betreft het onopzettelijk toebrengen van slagen aan een persoon wegens een verkeersongeval (en niet "coups et blessures volontaires", zoals in de nota wordt weergegeven !).

De veroordeling van 2010 betreft het bezit en verkoop van drugs.

De veroordeling van 2014 betreft een zaak van gewelddadige overval.

De tegenpartij trekt geen conclusies uit de veroordelingen van 2004 en 2010. Deze veroordelingen zijn duidelijk geen ernstig genoeg feiten.

In de bestreden beslissing wordt de nadruk gelegd op de feiten van mei 2011 veroordeling van 2014 leidden, namelijk het plegen van een gewelddadige overval 's nachts met twee kompanen.

Verzoeker heeft bij lange na niet zulke ernstige overtredingen begaan als in de zaak die aanleiding heeft gegeven tot het arrest RVV 197 311 van 22.12.2017 (VK), waarin met name sprake was van grootschalige drugshandel ("Deze beoordeling benadrukt vooral het massale en georganiseerde karakter van de drugshandel waarbij verzoeker betrokken was, het repetitieve karakter van de drugsdelicten die hij heeft begaan en zijn verlangen naar gemakkelijk geld en zijn kortzichtig persoonlijk financieel belang dat voorrang heeft op de gezondheid en de veiligheid van anderen" - pagina 30, eigen benadrukking).

Verzoeker erkent dat in mei 2011 door hem gepleegde feiten ernstig zijn, maar niet ernstig genoeg om de bestreden beslissingen op afdoende en geldige wijze te motiveren.

- Twee nota's van de Veiligheid van de Staat (hierna VSSE) dd. 24.11.2017 en 26.03.2019;

In het document "note pour le directeur Général" en in de bestreden beslissingen wordt er verwezen naar twee nota's van de VSSE.

Doch moet men vaststellen dat de inhoud van deze nota's geen gevaar in hoofde van verzoeker aantoon, en op geen concrete, afdoende, en actuele elementen is gebaseerd.

In 2017 (3 jaren geleden) :

o Verzoeker is gekend bij de VSSE : dat betekent niets kwa risicoprofiel op zich ;

o Verzoeker is geradicaliseerd mogelijks tijdens het uitzitten van één van zijn gevangenisstraffen : er dient een verschil te maken tussen een rigoureuze naleving van zijn geloof en het gebruik van geweld of terrorisme ; "radicalisatie", die in de nota zelfs niet wordt nader gedefinieerd, houdt op zich geen risico voor de openbare orde of nationale veiligheid; verzoeker is bovendien ver van "radicaal", en ontkent dat hij geradicaliseerd zou zijn, hoewel hij zeer gelovig is ;

o Verzoeker is gekend sinds 2013 als kandidaat om naar de conflictzone in Syrië te vertrekken en wordt er van verdacht jongeren te ronselen voor de strijd in Syrië : dat wordt sterk tegengesproken door verzoekende partij : hij is nooit kandidaat geweest voor jihad, en de verdenkingen zijn verkeerd ; er is bovendien niets actueel in deze elementen ;

o De opbrengsten van de criminele activiteiten van verzoeker dienden hoogstwaarschijnlijk gedeeltelijk om de strijd in Syrië te financieren : verkeerde informatie, die op niets steunen, en die duidelijk niet aangetoond worden ; verzoeker heeft geen strijd in Syrië gefinancierd ; waar er verwezen wordt naar meerdere "criminele activiteiten" en "opbrengsten" rijst ook de vraag van welke daden hier sprake zou zijn ; men kan niet zomaar verzoeker beschuldigen van financiering van terrorisme (als terrorisme bedoeld wordt door "strijd in Syrië", wat ook hier niet duidelijk is) zonder enig concreet element en enig begin van bewijs !

o De kompanen van verzoeker zijn gelinkt aan de "Groep van Maaseik" : verzoeker zelf heeft geen link met personen van die "Groep", en in ieder geval is hij niet betrokken bij hun criminele activiteit(en) ; dit toont duidelijk geen gevaarlijk "persoonlijk gedrag" in hoogde van verzoekende partij ;

o Verzoeker lijkt in de gevangenis vast te houden aan zijn radicale gedachtegoed : weeral onduidelijke en onjuiste informatie, waarschijnlijk gegrond op blote vermoedens ;

In 2019 :

o Geen redenen om de eerdere inschatting aan te passen : geen nieuwe elementen noch bewijsmateriaal ;

o Verzoeker zou een wervende invloed hebben op medegevangenen : weeral onduidelijke en onjuiste informatie, waarschijnlijk gegrond op blote vermoedens ;

o Verzoeker is niet als een prioritair op te volgen individu beschouwd : zou verzoeker een risico zijn voor de openbare orde of de nationale veiligheid, zouden er "ernstige redenen" zijn, dan zouden deze diensten hem zeker volgen ; deze passage toont aan dat verzoeker helemaal niet als gevaarlijk wordt beschouwd door de VSSE, en dat er niets actueel is tegen hem ;

In het licht van de informatie die ze van de staatsveiligheid heeft ontvangen, had verwerende partij, indien zij verder wenste te gaan met het nemen van beslissingen tot beëindiging van verblijf (enz)

tenminste, VSSE om meer informatie moeten vragen om de vermeende dreiging en de elementen die het mogelijk maken deze in de praktijk als reëel te beschouwen, naar behoren te kunnen beoordelen.

In tegendeel, beperkt verwerende partij beperkt zich tot een vrij abstracte verwijzingen, zonder passende en geïndividualiseerde onderzoek van verzoekers' gedrag naar de nota's van de VSSE die zelf als abstract zijn en enkel vermoedens en inschattingen inhouden.

Verwerende partij erkent het zelfs wanneer het op pagina 3 van de bestreden beslissingen beweert dat verzoeker "mogelijks" een gevaar voor de nationale veiligheid vormt.

Noch artikelen 22 en 23 VW, noch de interpretatie van de Grondwettelijk Hof geven de toestemming aan Dienst Vreemdelingenzaken om het verblijf van een derdelander die in België geboren is en hier zijn heel leven doorgebracht heeft, in te trekken op basis van vermoedens dat de derdelander een gevaar zou vormen voor de nationale veiligheid en dit, des te meer aangezien de conclusie van de nota van de OCAD (zie hieronder).

De elementen van verwerende partij zijn onvoldoende en de motivering van de bestreden beslissing bijgevolg ook.

- Een nota van de Coördinatieorgaan voor de Dreigingsanalyse (hierna, "OCAD") van 23.01.2020 ;

Volgens de motivering van de bestreden beslissingen zou OCAD in dat document bevestigen dat verzoeker :

- o Verzoeker is gekend omwille van zijn eerdere mogelijk zorgwekkend radicaal profiel : weeral onduidelijke en onjuiste informatie, waarschijnlijk geground op blote vermoedens ;
- o Geen informatie kon aantonen dat verzoeker effectief de wil/intentie heeft gehad om een terroristische groepering te vervoegen en werd vervolgens geschrapt als FTF cat. 5 in 2016 : spreekt hier VSSE tegen ; verzoeker heeft nooit zo'n intentie/wil gehad, en daarom is er geen informatie om deze valse beschuldigingen aan te tonen,
- o Er bestaan momenteel geen recente en concrete inlichtingen betreffende een specifieke extremistische en/of terroristische dreiging uitgaande verzoeker ;
- o Verzoeker wordt niet opgenomen in de gemeenschappelijke gegevensban "Terrorist Fighters";

Verwerende partij verwijst naar deze nota en geeft toe dat dat verzoeker gekend is bij OCAD omwille van een eerder mogelijk zorgwekkend profiel. Sprake van een actueel ernstig gevaar voor de nationale veiligheid is er hier niet en OCAD bevestigt dat er momenteel geen inlichtingen bestaan dat enig dreiging zou uitgaan van verzoeker. Er zij aan herinnerd dat de OCAD juist de dreigingsanalyse van individuen moet beoordelen. Hoe verwerende partij tot een volledig tegengestelde conclusie komt, blijft volgens verzoekster onverklaarbaar en vooral ongerechtvaardigd in het licht van de feiten van de zaak.

Noch uit de verleden veroordelingen, noch uit de twee nota's van VSSE, noch uit de nota van OCAD en noch uit de combinatie van deze feiten kan men redelijk vaststellen dat verzoeker een ernstig gevaar zou vormen voor de nationale veiligheid, laat staan een actueel gevaar (zie hieronder, punt B).

B. Gebrek aan bewijs van de actualiteit van de dreiging

Wat betreft de "actualiteit" van de dreiging die verwerende partij moet aantonen, moet ook worden opgemerkt dat deze niet geldig is onderbouwd en niet is gebaseerd op een toereikende en adequate analyse:

- Het wordt alleen afgeleid uit vroegere veroordelingen, wat niet mogelijk is; de andere nota's houden niets actueel in, behalve het feit dat verzoeker geen actueel gevaar is ;
- Deze veroordelingen hebben betrekking op feiten waarvan de meest recente in 2011 plaatsvonden, bijna 9 jaren geleden : men kan niet zomaar stellen dat hij opnieuw gelijkaardige feiten zou plegen ;
- Verzoeker benadrukt dat hem sinds 2011 geen enkele strafbare feiten kan worden verweten. Tussen 2011 tot aan zijn opsluiting in juni 2015 heeft hij geen strafbare feiten meer gepleegd ;

- De veroordeling door het Hof van Antwerpen dd. 4.12.2014 bevat geen onmiddellijke opsluiting van verzoeker, wat aantoont dat hij op dat moment geen gevaar voor de samenleving was en dat zijn gevangenisstraf nog kon wachten;

- Verwerende partij verwijst naar de houding van verzoekers familie om de actualiteit van de bedreiging te rechtvaardigen, wat niet kan aangezien er enkel aandacht kan worden besteed aan verzoekers' persoonlijk gedrag ; men kan hem niet het gedrag van andere mensen verwijten ; verzoeker leeft met zijn echtgenote en hun kinderen, en heeft niets te maken met de andere activiteiten van andere familieleden, waarvan hij niet verantwoordelijk is, en waardoor hij zeker niet beïnvloed wordt ;

- Op 19.07.2019 besliste de Strafvuiveringsrechtbank (hierna, "SURB") aan verzoeker een beperkte detentie toe te kennen, na te hebben vastgesteld dat er sprake is van een zeer positieve evolutie, en dat er geen gevaar meer is voor de samenleving ;

- Op 21.10.2019 besliste de SURB tot toekenning van elektronisch toezicht met penitentiair verlof aan verzoeker : verzoekers' evolutie was steeds zeer positief. Verschillende voorwaarden werden vastgesteld :

Alle voorwaarden werden door verzoeker nageleefd, wat opnieuw de positieve evolutie bewijst.

- Verwerende partij leest de vonnissen van de SURB gedeeltelijk en partijdig voor, waarbij alleen de belastende (en verkeerd begrepen) elementen worden behouden en alle positieve elementen die de SURB heeft aangevoerd en onthouden buiten beschouwing worden gelaten :

o In het vonnis dd. 21.10.2019 wordt vermeld dat de beperkte detentiemaatregel gunstig verloopt en dat de Procureur des Konings geen onregelmatigheden ziet bij verzoekers werkgever en kent vervolgens een strafuitvoeringsmodaliteit aan verzoeker toe;

Als er bedenkingen bestaan in de vonnissen van de SURB dat er een risico bestaat op het pleiten van nieuwe feiten omdat verzoeker zou terugkeren naar zijn oude milieu, moet er worden vastgesteld dat deze bedenkingen door verzoeker terecht gecontesteerd worden en dat de rechtbank verzoeker gevolgd heeft daar hij zich aan de voorwaarden van zijn beperkte detentie houdt, namelijk 16 voorwaarden die het risico op het pleiten van strafbare feiten omcirkeld.

- Voor verwerende partij is het feit dat "penitentiaire verlopen, beperkte detentie en elektronisch toezicht" "een gunstig verloop kennen" geen aanduiding dat er geen gevaar meer zou uitgaan van verzoeker. Dat er geen recente negatieve element is tegen verzoeker is echter positief, en bewijst dat er geen sprake is van een actuele bedreiging. Hoe kan men dan aantonen dat, na een veroordeling, men is veranderd ? Wanneer zij beslissingen wenst te motiveren op een "gevaar", draagt verwerende partij het bewijslast : hier interpreteert ze het bewijslast op een verkeerd manier : zij moet aantonen dat de voorwaarden van art. 22 en 23 VW vervuld zijn, rekening houdend met alle elementen. Het is dan ook aan verwerende partij om te bewijzen, dat het SURB tegengesproken mag worden, en dat er elementen aantonen dat er op heden een ernstig gevaar is, quod non in casu ;

- Verzoekende partij is in contact met de maatschappij en goed geïntegreerd : hij werkt, hij heeft opleidingen gevolgd, en werd op financieel, administratief en psychosociale vlak opgevolgd door de CAW te Limburg, opvolging die gestopt is omwille van de positieve resultaten. Zou hij een actuele bedreiging vormen voor de samenleving zou er geen beperkte detentiemaatregel uitgesproken worden in oktober 2019, maatregel die nooit opgeheven werd;

- Verzoeker gedrag wordt nauwlettend in de gaten gehouden en gecontroleerd door een rechterlijke instantie en door staatsinstellingen. Mevrouw [M.D.], consulent bij CAW Limburg, die verzoeker 3 jaren heeft opgevolgd, verklaart :

"Hij slaagde erin te reflecteren over zijn eigen gedrag, mogelijke valkuilen aan te geven en op een constructieve manier naar oplossingen te zoeken. Op vlak van het uitwerken van een reclasseringsplan nam [I.] veel initiatief (werk, hulpverlening, ondersteuning, ...) en was hij duidelijk gemotiveerd om zijn leven opnieuw in handen te nemen.

Gezien het positieve traject dat werd afgelegd en de toekenning van beperkte detentie (12/08/2019), later elektronisch toezicht, werd de frequentie van de gesprekken afgebouwd naar 1 maal per maand.

Toch onderhield [I.] zelf regelmatig (telefonisch) contact. [I.] hield de betrokken partners op de hoogte van zijn doen en laten, communiceerde transparant en nam het initiatief om hulp te vragen bij moeilijkheden of twijfels. (...)

Bovendien heeft [I.] ook op professioneel vlak een groei doorgemaakt. Hij heeft van zijn detentie gebruik gemaakt om een aantal opleidingen te vervullen en had ook contacten met VDAB met oog op job coaching (...) Waar hij vroeger moeilijk had een job lange tijd vol te houden, heeft hij nu een duidelijke werkersmentaliteit en een goede band met zijn werkgever[r] ontwikkeld. (...)

De vooropgestelde doelstellingen werden positief geëvalueerd. [I.] kon hierbij duidelijk aangeven welke valkuilen hij in het verleden kende en op welke (constructieve) manier hij deze in de huidige situatie zou aanpakken. Er werd ook gefocust op de toekomst, waarbij [I.] zijn gezin wil ondersteunen, een vader wil zijn voor zijn kinderen en een aantal plannen heeft waar hij naartoe wil werken, dit zowel op professioneel als privé vlak." (stuk 4)

Mevrouw [D.B.] verwijst vervolgens naar het actueel gedrag van verzoeker : positief, constructief, vooruitziend, bewust van zijn verleden fouten, verantwoordelijk en nederig, niet aarzelend om hulp te vragen als dat nodig is. Dit attest bevestigt de eerdere opgemaakte verslag door Mevrouw [D.B.] die aan verwerende partij opgestuurd werd in het kader van het hoor-recht. De vaststellingen van Mevrouw [D.B.] tegenspreken verwerende partij's beoordelingen.

Zou verzoeker een actueel gevaar (en acuut) vormen voor de samenleving, zou zijn begeleiding met de CAW Limburg niet in februari 2020 gestopt zijn en zou het zeker en vast een belemmering vormen tot het toekennen van strafalternatieven, wat in casu niet is gebeurd.

Verwerende partij stoelt de beslissingen op een verkeerde lezing van de situatie.

- Het belang van een zorgvuldige analyse en een afdoende motivering met betrekking tot de feiten ten laste van de betrokkene en het "actuele" criterium die de betrokken bepalingen voorzien, wordt regelmatig benadrukt in de rechtspraak over de verwijdering van derdelanders omwille van redenen van openbare orde of openbare veiligheid :

RvV nr 107 819 van 31.07.2013, ten aanzien van een vreemdeling die meerdere keren veroordeeld werd :

« 3.4. En l'espèce, l'on observe que ta partie défenderesse a refusé le séjour en qualité de membre de la famille d'un citoyen de l'Union européenne an requérant, sur la base des diverses condamnations dont il a fait l'objet ainsi que sur la persistance dans ses activités délictueuses dont il en ressort, et qu'elle a indiqué que « l'administration pénitentiaire ne réévaluera éventuellement son dossier que le 29 05 2013 » et que « le dossier administratif de la personne concernée ne contient pas d'éléments permettant de constater que son degré de dangerosité a disparu (rapport sociaux,...) ».

Le Conseil considère qu'en motivant de la sorte, la partie défenderesse n'a nullement établi concrètement que le comportement personnel du requérant constituait, au moment de l'examen de la demande de carte de séjour, c'est-à-dire en août 2012, une menace réelle, actuelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la société.

En effet, outre le fait qu'il ne résulte nullement de « la persistance de la personne concernée dans ses activités délictueuses (condamnations en 2004, 2005 et 2009 pour les mêmes motifs) » que la partie défenderesse a apprécié la dangerosité actuelle du requérant pour l'ordre public, force est de constater que les indications susmentionnées ne permettent également pas de prouver l'existence d'un risque actuel à l'ordre public. La partie défenderesse mentionne d'ailleurs dans l'acte attaqué qu'il ne ressort pas du dossier administratif que le degré de dangerosité du requérant a disparu, sans toutefois indiquer expressément ni expliciter en quoi ce dernier représenterait encore une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. En conséquence, la partie défenderesse a méconnu l'article 43, alinéa 1er, 2°, de la Loi, et l'interprétation qui doit en être faite au regard de la jurisprudence constante de la Cour de justice des Communautés européennes, et n'a pas valablement et suffisamment motivé sa décision. »

(Vrije vertaling : 3.4. In de onderhavige zaak wordt opgemerkt dat de verdachte verzoeker het verblijf als gezinslid van een burger van de Europese Unie heeft geweigerd op grond van de verschillende veroordelingen die tegen hem zijn uitgesproken en de hardnekkigheid van zijn criminele activiteiten waaruit deze blijken, en dat zij verklaarde dat "de gevangenisadministratie zijn dossier pas op 29 mei

2013 eventueel opnieuw zal beoordelen" en dat "het administratieve dossier van de betrokkene geen gegevens bevat aan de hand waarvan kan worden vastgesteld dat zijn mate van gevaar is verdwenen (sociaal rapport, enz.)".

De Raad is van mening dat verweerster met deze motivering geenszins concreet heeft aangetoond dat het persoonlijk gedrag van de aanvrager ten tijde van de behandeling van de aanvraag voor een verblijfsvergunning, dat wil zeggen in augustus 2012, een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormde die een fundamenteel belang van de samenleving aantastte.

Afgezien van het feit dat uit de "hardnekkigheid van de betrokkene in zijn criminele activiteiten (veroordelingen in 2004, 2005 en 2009 op dezelfde gronden)" geenszins blijkt dat de verdachte het huidige gevaar voor de openbare orde van de verzoeker heeft beoordeeld, moet worden opgemerkt dat het op grond van bovengenoemde informatie ook niet mogelijk is om het bestaan van een actueel risico voor de openbare orde aan te tonen. Bovendien stelt verweerster in de bestreden handeling dat uit het administratieve dossier niet blijkt dat de mate van gevaar van verzoeker is verdwenen, zonder evenwel uitdrukkelijk te vermelden of uit te leggen hoe verzoeker nog steeds een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Bijgevolg heeft verweerster artikel 43, lid 1, punt 2, van de wet en de haar in het licht van de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen te geven uitlegging geschonden en heeft zij haar besluit niet geldig en toereikend gemotiveerd.)

RvV nr 110.977 van 30.09.2013 [...]:

« 3.2. En l'espèce, force est de constater qu'en refusant le séjour en qualité de membre de la famille d'un citoyen de l'Union européenne au requérant, au motif que celui-ci a été condamné le 13 novembre 1991 et le 9 avril 2004 par le Tribunal correctionnel de Bruxelles, et enfin par la Cour d'Assises d'Eskisehir le 22 décembre 2006, et qu'il est arrivé en Belgique de manière illégale, sans indiquer en quoi son comportement personnel constituait, au moment de l'examen de la demande de carte de séjour, c'est-à-dire en décembre 2012, une menace réelle, actuelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la société, la partie défenderesse a méconnu l'article 43, alinéa 1er, 2°, de la Loi, et l'interprétation qui doit en être faite au regard de la jurisprudence constante de la Cour de justice des Communautés européennes, et n'a pas valablement et suffisamment motivé sa décision. De plus, le Conseil n'aperçoit pas en quoi la précision selon laquelle « l'intéressé est arrivé sur le territoire Belge de manière illégale et a introduit une nouvelle demande de regroupement familial sans produire la preuve de son identité » permettrait d'apprécier le caractère réel, actuel, ou suffisamment grave de la menace à l'ordre public, de sorte que cette seule mention ne pourrait suffire à indiquer que l'administration a bien apprécié le comportement personnel et actuel du requérant. »

(Vrije vertaling : 3.2. In casu moet worden opgemerkt dat verzoeker, door zijn verblijf als gezinslid van een burger van de Europese Unie te weigeren op grond van het feit dat hij op 13 november 1991 en 9 april 2004 door de Rechtbank van Strafrecht van Brussel en ten slotte door de Rechtbank van Assisen van Eskisehir op 22 december 2006 is veroordeeld, en dat hij illegaal in België is aangekomen, zonder aan te geven wat zijn persoonlijk gedrag was, verweerster heeft bij het onderzoek van de aanvraag voor een verblijfsvergunning, dat wil zeggen in december 2012, een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving, artikel 43, lid 1, punt 2, van de wet en de uitlegging die daaraan moet worden gegeven in het licht van de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, geschonden en heeft haar beslissing niet geldig en voldoende gemotiveerd. Bovendien ziet de Raad niet in hoe de verklaring dat "de betrokkene illegaal op het Belgische grondgebied is aangekomen en een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend zonder bewijs van zijn identiteit" het mogelijk zou maken te beoordelen of de bedreiging van de openbare orde reëel, actueel of voldoende ernstig is, zodat deze verklaring alleen niet kan volstaan om aan te geven dat de administratie het persoonlijke en actuele gedrag van de aanvrager naar behoren heeft beoordeeld.)

RVV n° 118.177 van 31.01.2014, met betrekking tot een motivatie die als toereikend kan worden beschouwd, tenzij deze op geldige wijze wordt tegengesproken, aangezien het betrekking heeft op talrijke veroordelingen, waaronder een precedent van twee maanden voor het indienen van de aanvraag voor verblijf.

De actualiteit van de bedreiging, het gevaar, moet deftig gemotiveerd worden en Uw Raad vernietigd op regelmatige wijze beslissing waarin de actualiteit van de bedreiging niet aangetoond is (zie ook RVV nr. 200 494 van 28.02.2018).

Verwerende partij verwijst nooit naar de "actualiteit" van de bedreiging die van verzoeker zou uitgaan en motiveert deze niet naar behoren, noch expliciet, hoewel dit een essentieel element is dat naar behoren moet worden gemotiveerd ;

In het arrest Z. Zh van 11.06.2015 (C-554/13), heeft het HvJ benadrukt dat eerdere veroordeling(en) niet afdoende zijn [...]:

« 50 Partant, il y a lieu de considérer qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de « danger pour l'ordre public », au sens de l'article 7, paragraphe 4. de la directive 2008/115. au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant d'un pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public. Lorsqu'il s'appuie sur une pratique générale ou une quelconque présomption afin de constater un tel danger, sans qu'il soit dûment tenu compte du comportement personnel du ressortissant et du danger que ce comportement représente pour l'ordre public, un Etat membre méconnaît les exigences découlant d'un examen individuel du cas en cause et du principe de proportionnalité. Il en résulte que le fait qu'un ressortissant d'un pays tiers est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte ne saurait, à lui seul, justifier que ce ressortissant soit considéré comme constituant un danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115.»

In het arrest Tsakouridis (C-145/09), alhoewel het om ernstiger feiten ging dan deze zaak, heeft het HvJ geoordeeld dat er rekening moet gehouden worden met "de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd, het gedrag van de belanghebbende in die periode (...)" wat verwerende partij hier niet heeft gedaan : zij beperkte zich tot het verwijzen naar eerdere veroordelingen om te stellen dat verzoeker een gevaar vormt.

De motivering is duidelijk in strijd met deze regels : "Derhalve staat vast dat uit uw persoonlijk gedrag, dat resulteerde in twee definitieve veroordelingen tot een gevangenisstraf, blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt". Het "persoonlijk gedrag" van verzoeker wordt beperkt tot de twee veroordelingen, wat niet kan;

De door verwerende uitgevoerde analyse ontbeert grondigheid, actualiteit en relevantie, zodat op geen enkele wijze aan de wettelijke voorwaarden is voldaan, en er kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker een "ernstige en actuele bedreiging" vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving en dat hij ernstige redenen voor de openbare orde presenteert.

Er wordt geen rekening gehouden met alle relevante en pertinente elementen van onderhavig geval en de bestreden beslissing moet vervolgens vernietigd worden.

2.2.2.3 Onevenredige inmenging in de fundamentele rechten op privé- en gezinsleven, schending van artikelen 74/11 en 74/13 VW

Verwerende partij is van mening dat de bestreden beslissing een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker in de zin van artikel 8 EVRM inhoudt.

Zij is echter van mening dat deze inmenging gerechtvaardigd en noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare veiligheid omdat de samenleving het recht heeft "om zich te beschermen tegen individuen die haar regels met de voeten treedt".

Verzoeker kan het niet eens zijn met de conclusie van verwerende partij en is van mening dat de door verweerster verrichte belangenafweging niet in overeenstemming is met de onderhavige zaak, omdat bepaalde fundamentele elementen niet naar behoren in aanmerking zijn genomen.

Naast het ontbreken van voldoende "belastende" elementen om aan te tonen dat er sprake is van "uiterst ernstig gevaar" of van "ernstige redenen" of nog van een voldoende, aanwezig gevaar en om de noodzaak van de beslissingen aan te tonen, en naast het ontbreken van een goede analyse van alle elementen van de zaak, houdt verweerster ook geen rekening met andere belangrijke elementen en houdt zij deze niet goed tegen elkaar af, zodat de beslissingen onevenredig zijn:

A. Het niet in aanmerking nemen van de geboorte van verzoeker en de duur van zijn verblijf in België

In strijd met de toepasselijke regels (grondrecht op privé- en gezinsleven; artikel 23 VW) heeft verwerende partij niet naar behoren rekening gehouden met het feit dat verzoeker 43 jaar in België heeft gewoond en dat hij hier geboren is en bovendien altijd legaal heeft gewoond, dit bij het nemen van het einde van het verblijf van verzoeker, het nemen van een inreisverbod en de duur hiervan.

Er zij aan herinnerd dat volgens uw Raad een dergelijke verblijfsduur op zich voldoende bewijs is van het privéleven van de verzoeker in België en van het feit dat een verwijderingsbesluit een inbreuk vormt op dat grondrecht (ECC 197 311 van 22.12.2017 (CR)).

Deze overweging van de inbreuk op de persoonlijke levenssfeer komt onvoldoende tot uiting in de motivering van de beslissing, aangezien verwerende partij deze enkel vermeld ; “u bent weliswaar in België geboren maar groeide op in een Marokkaans gezin en geeft zelf aan Arabisch te spreken waardoor het niet onredelijk is te veronderstellen dat niet enkel de taal u van thuis uit is bijgebracht maar ook de cultuur en de gebruiken”. Dergelijke vaststellingen hebben betrekking op de banden die verzoeker zou hebben met zijn land van herkomst maar is geen voldoende inachtneming van zijn verblijf in België.

Het feit dat verzoeker in België is geboren en altijd heeft gewoond, trekt niet de bijzondere aandacht van verwerende partij aan en wordt in de motivering niet in aanmerking genomen. De geboorte en het lang doorlopen en niet-onderbroken verblijf van verzoeker worden vermeld, maar verwerende partij trekt daaruit geen duidelijke en voldoende concrete conclusies voor haar analyse.

Verzoeker heeft duidelijk zijn banden met het land van zijn geboorte en verblijf aangetoond:

- Hij is er geboren;
- Zijn vader, moeder, broers en zussen leven in België en hebben de Belgische nationaliteit;
- Verzoekers echtgenote en kinderen hebben de Belgische nationaliteit ;
- Verzoeker heeft onderwijs en opleidingen in België opgevolgd ;
- Verzoeker beheerst twee officiële nationale talen, namelijk het Duits en het Nederlands;
- Verzoeker heeft meerdere jobs gehad in België;

Verzoeker is in de Belgische maatschappij geïntegreerd en verwerende partij diende daarmee rekening te houden om de evenredigheid van een beslissing tot beëindiging van verblijf te schatten.

Er wordt niet betwist dat verzoeker zich tussen 1996 en 2011 kenbaar heeft gemaakt bij de Belgische Justitie maar deze beperkte periode kan zijn 43 jaren van verblijf in België niet afwegen.

Bij lezing van de motivering blijkt dat deze factoren voor verwerende partij geen indicatoren zijn van een privé- en gezinsleven en dus niet de bijzondere aandacht hebben gekregen die het EHRM oplegt, aangezien verwerende partij, om te oordelen dat de beslissing in fine rechtvaardigt is, alleen rekening houdt met het feit dat er “banden bestaan met Marokko”, quod non (zie infra).

Voor het Europees Hof voor de rechten van de mens (EHRM, Hof (Grote kamer), 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov):.

74. Hoewel artikel 8 aan geen enkele categorie vreemdelingen, met inbegrip van de vreemdelingen die in het gastland zijn geboren of er op jonge leeftijd zijn aangekomen, een absoluut recht geeft om niet te worden uitgezet (Üner, reeds aangehaald, § 57), heeft het Hof reeds geoordeeld dat rekening moet worden gehouden met de bijzondere situatie van vreemdelingen die het grootste deel, zo niet het grootste deel, van hun kindertijd in het gastland hebben doorgebracht en daar zijn opgevoed en opgeleid (Uner, reeds aangehaald, § 58 in fine).

75. 75. Kortom, het Hof is van oordeel dat er in het geval van langdurig ingezetenen immigranten die het grootste deel, zo niet het grootste deel, van hun kindertijd en hun jeugd legaal in het gastland hebben doorgebracht, zeer sterke gronden voor uitzetting bestaan, met name wanneer de betrokkene de strafbare feiten die aan het bevel tot uitzetting ten grondslag liggen, tijdens zijn of haar adolescentie heeft gepleegd.

Of anders (Europees Hof voor de rechten van de mens, 23 september 2010, verzoekschrift 25672/07, Boussara) ;

46. Wanneer men de duur van het verblijf van de aanvrager en de sterkte van zijn of haar familiebanden met het gastland in aanmerking neemt, is de situatie uiteraard niet hetzelfde als de betrokkene als kind of jongere in het land is aangekomen, of zelfs daar is geboren, of als hij of zij daar alleen als volwassene is gekomen (Maslov, reeds aangehaald, § 73). Deze differentiatie komt ook voor in verschillende instrumenten van de Raad van Europa, met name in de aanbevelingen van het Comité van Ministers Ree (2001)15 en Ree (2002)4 . Het Hof heeft reeds geoordeeld dat rekening moet worden gehouden met de bijzondere situatie van buitenlanders die het grootste deel, zo niet het grootste deel, van hun kindertijd in het gastland hebben doorgebracht en daar zijn opgevoed en opgeleid (Uner, reeds aangehaald, § 57; Maslov, reeds aangehaald, § 74).

Verzoekers leven en banden in België werden niet passend onderzocht en vervolgens niet in acht genomen bij het nemen van de bestreden beslissingen.

B. Het niet in aanmerking nemen van het gezinsleven

Verwerende partij is van mening dat de bestreden beslissingen een inmenging in het gezinsleven van verzoeker in de zin van artikel 8 EVRM inhoudt, wat ook een schending vormt van artikel 73/13 VW voor het bevel om het grondgebied te verlaten en schending van artikel 74/11 voor het nemen van het inreisverbod en de duur hiervan.

Verzoeker heeft in België een Belgische vrouw en drie Belgische kinderen.

Hoewel deze familieleden wordt erkend, samen met het belang van de minderjarige kinderen, is verwerende partij van mening het nemen van de bestreden beslissing noodzakelijk is en is van mening dat de Belgische echtgenoot en kinderen van verzoeker hem vrijwillig in Marokko kunnen vervoegen.

Zo is verwerende partij van mening dat verzoekster die tot haar huwelijk in Marokko verbleef “met andere woorden de taal en cultuur machtig is” en dat de kinderen, aangezien hun jonge leeftijd zich gemakkelijk in Marokko kunnen integreren. Verwerende partij gaat voorbij het feit dat de echtgenote en de kinderen van Belgische nationaliteit zijn en dat zij hier hun heel leven hebben opgebouwd. Er is ook geen bewijs dat ze zich in Marokko zouden kunnen vestigen. Ook een mogelijkheid om contacten onderhouden via moderne communicatiemiddelen wordt door verwerende partij gesuggereerd.

Het oordeel dat de maatregel evenredig is omdat hij verzoeker niet belet contact te onderhouden met zijn gezin, is niet in overeenstemming met het onderhavige geval : er bestaat een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn vrouw en kinderen : ze kwamen hem regelmatig bezoeken en sinds zijn alternatieve strafmaatregel woont verzoeker opnieuw bij zijn familie. Dergelijke regelmatige fysieke contacten, kunnen niet worden vervangen door “moderne communicatiemiddelen”, zeker aangezien de jonge leeftijd van de kinderen (12, 11 en 8 jaar).

Deze bijzondere banden zijn van dien aard dat zij moeten worden beschermd door het fundamentele recht op een gezinsleven en dat de bestreden beslissingen deze schenden.

C. Gebrek aan onderzoek van de banden van verzoeker met Marokko

In tegenstelling tot wat de geldende normen (grondrecht op privé- en gezinsleven; art. 23 VW; art. 74/13 en 74/11 VW) voorschrijven, houdt verwerende partij geen rekening met het feit dat verzoeker geen banden heeft met Marokko: hij heeft daar geen gezin, geen sociaal netwerk, geen verblijfplaats, hij heeft er nooit gewoond en hij heeft geen recht op enige vorm van bijstand bij de vestiging.

De enige argumenten van verwerende partij om aan te tonen dat verzoeker genoeg banden zou hebben met Marokko en dat de beslissingen vervolgens gerechtvaardigd zijn is het feit dat verzoeker Arabisch kan spreken en dat “het niet onredelijk is te veronderstellen dat niet enkel de taal u van thuis uit is bijgebracht maar ook de cultuur en de gebruiken”.

Voor verwerende partij is vervolgens het beheersen van een taal en een ongefundeerde vermoeden dat verzoeker de Marokkaanse cultuur en gebruiken kent voldoende om vast te stellen dat verzoeker genoeg banden heeft met Marokko.

Het feit dat verzoeker in 2006, dat wil zeggen 14 jaar geleden, in Marokko is getrouwd zou ook een veronderstelling vormen dat verzoeker nog banden heeft met Marokko.

Naast het feit dat verzoeker al 14 jaar niet meer in Marokko is geweest, moet worden vastgesteld dat een huwelijk in het buitenland op zich geen enkele band met dat land inhoudt.

Verzoeker heeft in de vragenlijst "recht om gehoord te worden" benadrukt dat :

- Zijn land België is;
- Dat zijn vader, moeder, broers en zussen in België wonen;
- Dat verzoeker niemand in Marokko heeft maar daar enkel op vakantie ging;
- Dat verzoeker voor de laatste keer in Marokko was in 2011;
- Dat hij daar niet kan leven;

Verzoeker heeft geen andere banden met Marokko dan zijn nationaliteit en het beheersen van de Arabische taal.

Afgezien van het feit dat dit een fundamenteel element is waarmee rekening moet worden gehouden in het licht van de criteria die worden gebruikt bij de analyse van de inmenging in de grondrechten, voorziet artikel 23 VW in een expliciete verplichting om rekening te houden met dit element, wat het belang dat eraan moet worden gehecht en bijgevolg het feit dat de redenen voor dit element voldoende expliciet zijn, nog versterkt.

Dit werd in de uiteenzetting van de normen en aan het begin van dit middel in herinnering gebracht (zie met name Üner/Boultiff-jurisprudentie).

De RVV heeft zich onlangs uitgesproken over het belang van deze elementen voor de belangenafweging die de tegenpartij moet maken:

Plus fondamentalement, Il ne ressort pas de la décision attaquée malgré les constats de la note d'observations à ce sujet que la partie défenderesse aurait pris en compte la durée de son séjour en Belgique, le requérant étant né en Belgique et séjournant depuis de manière ininterrompue sur le territoire ainsi que l'absence de lien avec son pays d'origine, ni sous cet angle précis les conséquences pour lui et sa famille, son fils mineur notamment. Dans la balance des intérêts, s'ajoute également la solidité des liens sociaux, culturels et familiaux avec le pays hôte et avec le pays de destination qui ne semblent pas non plus avoir fait l'objet d'un examen attentif par la partie défenderesse.
(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, n°210.425 van 2 oktober 2018)

Dit gebrek aan aandacht heeft betrekking op een essentieel element van de analyse en het feit dat de verzoeker geen banden heeft met Marokko vormt een duidelijke belemmering tegen de genomen beslissingen.

2.2.2.4 Besluit

Verwerende partij heeft de situatie niet passend geanalyseerd en de beslissingen zijn disproportioneel en niet passend gemotiveerd ten aanzien van alle elementen waarvan verwerende partij rekening had moeten houden.

2.2.2.5 Wat betreft de duur van het inreisverbod

Verwerende partij motiveert de redenen waarvoor er een bijzonder lang inreisverbod van 10 jaar niet naar behoren (schending van artikel 74/11 LE en van de motiveringsplicht).

De aangevoerde redenen worden grotendeels verward met de redenen voor de beslissing om het verblijf te beëindigen en het bevel om het land te verlaten, en zijn niet voldoende om inreisverbod te rechtvaardigen, en zeker een dergelijke duur.

Niets in de motivering rechtvaardigt een bedreiging voor een periode van 10 jaar vanaf de datum van de toekomstige uitzetting van verzoeker.

Er zij aan herinnerd dat het Grondwettelijk Hof (arrest 112/2019 van 18 juli 2019) stelt dat de redenen voor de duur van het inreisverbod gebaseerd moeten zijn op specifieke overwegingen die de duur van het inreisverbod naar behoren onderbouwen:

« B.67.1. In tegenstelling tot wat verzoekster in zaak nr. 6749 stelt, is het inreisverbod niet automatisch. De bestreden bepaling bepaalt dat de minister of zijn afgevaardigde aan besluiten tot beëindiging van een verblijf een inreisverbod kan "verbinden", waarvan hij de duur bepaalt met inachtneming van alle omstandigheden van het individuele geval. Zoals het Hof van justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld, zijn het besluit tot beëindiging van het verblijf en het inreisverbod twee verschillende besluiten, die elk gebaseerd moeten zijn op relevante gronden (EHJ, 26 juk 2017, C-225/16, Mossa Ouhrami, punt 50).

B.67.2. (...) De duur van het inreisverbod moet worden gemotiveerd in het licht van deze ernstige dreiging, die inhoudt dat de opsteller van het besluit de dreiging niet alleen nu maar ook in de toekomst heeft beoordeeld, om de handhaving van het inreisverbod na vijf jaar te rechtvaardigen. In tegenstelling tot wat verzoekers stellen, staat de bestreden wet de minister of zijn afgevaardigde dus niet toe om in alle gevallen een inreisverbod van meer dan vijf jaar uit te vaardigen zonder dat deze maatregel specifiek hoeft te worden gemotiveerd. Bovendien betekent het ontbreken van een in de wet vastgelegde maximumduur niet dat het inreisverbod onbepaald in de tijd kan zijn. De bestreden bepaling bepaalt immers dat de duur van het inreisverbod door de minister of zijn afgevaardigde moet worden vastgesteld met inachtneming van alle omstandigheden van elk geval.

B.67.3. Ten slotte voorziet artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 tot regeling van het inreisverbod voor onderdanen van derde landen niet in gunstiger regelingen voor hen dan voor de burgers van de Unie en hun familieleden. Deze bepaling bepaalt tevens dat aan een verwijderingsbesluit een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden verbonden wanneer de betrokken vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Ongeacht de nationaliteit van de betrokken vreemdeling kan alleen een ernstige bedreiging van de openbare orde en de nationale veiligheid, die de minister of zijn afgevaardigde specifiek moet rechtvaardigen op basis van een analyse van het gevaar dat de betrokkene in de toekomst zal vormen, een inreisverbod voor meer dan vijf jaar rechtvaardigen. Burgers van de Europese Unie en hun familieleden worden in dit opzicht dus niet ongunstiger behandeld dan onderdanen van derde landen. »

Met artikel 74/11 en de verplichting om in het kader van de vaststelling van een inreisverbod en de bepaling van de duur ervan rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van het geval, heeft de Belgische wetgever tijdens de parlementaire werkzaamheden niet nagelaten erop te wijzen: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert. " (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). »

Artikel 11 van de terugkeerrichtlijn (2008/115) die deze bepaling beoogt om te zetten, voorziet hierin:

"De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid."

Overweging 6 :

"De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaardformulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven."

Overweging 14 ;

"Het effect van nationale terugkeermaatregelen moet een Europese dimensie krijgen, door middel van een inreisverbod dat de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten ontzegt. De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar. In deze context dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds het onderwerp is geweest

van meer dan een terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied van een lidstaat heeft gegeven, terwijl een inreisverbod van kracht was.”

De duur van het inreisverbod (RVV nr. 108.577 van 26 augustus 2013, nr. 106.581 van 10 juli 2013; nr. 105 587 van 21 juni 2013) en de termijn (of het ontbreken van een termijn) om het grondgebied te verlaten (RVV 187 290 van 22.05.2017) moeten naar behoren worden gemotiveerd. Volgens deze rechtspraak zijn dit besluitvormingscomponenten die, indien zij niet met redenen zijn omkleed, leiden tot de nietigverklaring van de gehele beslissing.

Zoals hierboven aan de kaak gesteld werd, is met veel elementen geen rekening gehouden, noch in het kader van het besluit inzake het einde van het verblijf, noch in het kader van het bevel om het grondgebied te verlaten, noch in het bijzonder bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ondanks de uitzonderlijke lengte zijn de redenen voor het inreisverbod niet naar behoren en specifiek gemotiveerd.”

2.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Voorafgaand : de gedeeltelijke onontvankelijkheid van de middelen

Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.

De verzoekende partij voert dan wel een schending aan van de artikelen 7 en 52 van het Handvest, van de artikelen 7, 22, 23 van de Vreemdelingenwet en van de voorzichtigheidsplicht, maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting, zodat dit middelonderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden. Ondergeschikt merkt verwerende partij nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn.

[...]

Weerlegging

Ten aanzien van het enige middel

1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.

2. Het eerste luik van de bestreden beslissing, zijnde de beëindiging van het verblijf, werd genomen op basis van artikel 22§1, 3° van de wet van 15 december 1980.

“De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen en hen het bevel geven het grondgebied te verlaten om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid :

[...]

3° de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft.”

Het ernstig, reëel en actueel gevaar wordt betwist in kader van dit beroep.

3. De bestreden beslissing geeft echter een uitgebreide motivering inzake de bedreiging die uitgaat van verzoekende partij. De beslissing geeft aan dat:

[...]

Het gevaar voor de openbare orde is dan ook geenszins denkbeeldig en nergens blijkt uit dat de conclusie die verwerende partij nam verkeerd genomen zijn of met overschrijding van de bevoegdheden waarover zij beschikt.

4. Verwerende partij heeft dan ook terecht kunnen besluiten dat er wel degelijk een gevaar voor de maatschappij bestaat in hoofde van verzoekende partij.

Verzoekende partij voert onder andere aan dat niet duidelijk is of zij de huidige bestreden beslissing ontving omwille van redenen of ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid en stelt dat het gevaar dat van haar uit zou gaan geenszins actueel is.

Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever “hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast”.

Ook sommige richtlijnen inzake asiel, legale migratie en terugkeer bevatten bepalingen inzake openbare orde en nationale veiligheid. Uit de rechtspraak blijkt dat ook ten aanzien van deze richtlijnen het Europees Hof van Justitie een analoge uitlegging hanteert van de begrippen die verband houden met openbare orde en nationale veiligheid.

De uitlegging van de begrippen ‘openbare orde’ en ‘nationale veiligheid’ blijft dus consistent doorheen de verschillende richtlijnen. Hoewel deze richtlijnen andere doelen nastreven en hoewel de lidstaten vrij blijven om de eisen van de openbare orde en de openbare veiligheid af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen, meent het Hof van Justitie immers dat de omvang van de bescherming die een samenleving aan haar fundamentele belangen wenst te bieden, niet mag verschillen naargelang van de juridische status van de persoon die deze belangen schaadt.

Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een weigering van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt. Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

Hierbij merkt verwerende partij op dat de beslissing afdoende gestoeld is op de bepalingen zoals in deze beslissing opgenomen en de motivering die gehaald wordt uit de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoekende partij. De bestreden beslissing neemt dit ook met zoveel woorden wanneer zij verwijst naar het recidivegevaar en bijzondere omstandigheden in het geval van verzoekende partij waarbij zij zich ondanks zware bestraffingen verder bleef bezondigen aan diverse, vaak zeer gewelddadige, feiten.

De bestreden beslissing haalt trouwens evenzeer aan dat deze feiten een ernstige impact hebben op de samenleving en dat de gevolgen de fundamentele van dezelfde samenleving aantasten en het vertrouwen van de rechtsonderhorigen danig aantast.

Dit onderdeel van het middel faalt dan ook zowel in feite als in rechte en de bestreden beslissing kon inderdaad oordelen dat op basis van de omstandigheden eigen aan de zaak er gekomen kon worden tot de bestreden beslissing.

5. Terecht verwijst de bestreden beslissing naar het voorgaande in het dossier waarbij verzoekende partij verschillende malen veroordeeld voor ernstige feiten in een gewelddadige context en ook bijvoorbeeld diverse verkeersovertredingen.

Hieruit blijkt dat er tot op recente datum feiten en veroordelingen voorkomen die de bestreden beslissing afdoende schragen.

Verzoekende partij brengt geen concrete en uitgewerkte elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat haar gedrag geen reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde zou uitmaken. De loutere bewering dat zij zich op heden zou wensen te conformeren aan de samenleving door een reguliere loopbaan op te bouwen en zich te willen vestigen bij het gezin, doet geen afbreuk aan de vaststellingen van verwerende partij.

Voor wat het "actueel" karakter van de bedreiging betreft, legt het Hof van Justitie in de 18e overweging in het arrest Santillo d.d. 22 mei 1980 uit dat "het belangrijk is om de sociale bedreiging die volgt uit de aanwezigheid van een vreemdeling beoordeeld wordt op het moment waarop de verwijderingsmaatregel ten aanzien van hem genomen wordt. De elementen ter beoordeling, voornamelijk voor wat het gedrag van de betrokkene betreft, vatbaar zijn voor een evolutie in de loop van de tijd",

In de afweging van de actualiteit van de bedreiging, kan een inschatting naar de toekomst noodzakelijk zijn. Wanneer een periode van enkele jaren verlopen is sedert het plegen van de inbreuk, is het Hof van Justitie van mening dat in overweging dienen genomen te worden "van, voor de openbare orde, niet te verwaarlozen omstandigheden die een verdwijning of vermindering van de bedreiging uitmaken door het gedrag van de persoon welke getroffen werd door een verwijderingsmaatregel."

Daarenboven en wanneer de feiten teruggaan tot verschillende jaren geleden, is dit enkel te wijten aan de opsluiting van verzoekende partij en niet door zijn goede gedrag in vrijheid. Ten laatste laat bovendien niets in het administratief dossier of in de voorgebrachte documenten toe om te stellen dat verzoekende partij geen reële, actuele en bijzonder ernstige bedreiging meer vormt voor een fundamenteel belang van de maatschappij omwille van het bestaan "van niet te verwaarlozen omstandigheden die een verdwijning of vermindering van de bedreiging veronderstellen".

6. Bovendien komt het gepast voor om er aan te herinneren dat de wet op geen enkele wijze vereist dat de feiten waarvoor de vreemdeling aangesproken wordt, beoordeeld moeten worden door een strafrechter om te kunnen weerhouden dat een vreemdeling een gevaar zou kunnen uitmaken voor de openbare veiligheid.

De materiële vaststellingen zoals vervat in het administratief dossier, zijnde de vonnissen en arresten, is voldoende om te besluiten tot het gevaar dat verzoekende partij uitmaakt voor de openbare veiligheid en dit los van elk oordeel of vonnis. Niets staat toe om de waarachtigheid van deze vaststellingen te betwisten. Verwerende partij herinnert er aan dat Uw Raad niet bevoegd is om een dergelijke beoordeling te maken. Bijgevolg heeft verwerende partij geldig kunnen motiveren door de bestreden beslissing te baseren op de stukken zoals aanwezig in het administratief dossier.

Op geen enkele wijze kan vastgesteld worden dat verwerende partij de scheiding der machten niet zou respecteren. Bovendien dient er op gewezen te worden dat verzoekende partij herhaaldelijk veroordeeld wordt, waardoor dit net deel uitmaakt van de specifieke omstandigheden eigen aan haar geval waardoor verwerende partij hier rekening mee mag houden. In dezelfde zin vraagt verwerende partij zich af wat het belang is van verzoekende partij om dit op te werpen.

De scheiding der machten houdt net in dat de verwerende partij verblijfsrechtelijke maatregelen mag treffen, los van wat de rechterlijke macht beslist.

De door verzoekende partij aangevoerde feitelijke elementen kunnen alleszins niet van een dergelijke aard beschouwd worden als zouden zij de vaststellingen van verwerende partij dermate zouden tegenspreken dat de bestreden beslissing als ongerechtvaardigd te aanzien.

De bestreden beslissing kon dan ook terecht tot het volgende besluit komen:

“Met inachtneming van alle omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat het beëindigen van uw verblijfsrecht met het oog op een latere verwijdering een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving/de nationale veiligheid.”

7. Verzoekende partij werpt een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Aangaande het eerbiedigen van het privé -en familieleven in hoofde van verzoekende partij kan gesteld worden dat er geen sprake is van een gezinsleven van verzoekende partij in deze zin dat een dergelijke omstandigheid tot enige rechten kan leiden, in de bestreden beslissing wordt verduidelijkt dat er geen sprake is van een dergelijke omstandigheid en bijgevolg evenmin van een schending van artikel 8 EVRM.

Ondergeschikt toont verzoekende partij met haar betoog niet aan dat verwerende partij het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren op een zodanige wijze heeft uitgeoefend dat artikel 8 EVRM zou zijn geschonden, noch toont zij aan dat het kennelijk onredelijk is van verwerende partij te oordelen dat er geen sprake is van een gezinsleven dat volstaat om haar een recht op verblijf te geven.

Aangezien dit een beslissing omtrent het beëindigen van een verblijf, heeft het EHRM aanvaard dat er sprake is van inmenging en men rekening moet houden met artikel 8, lid 2 EVRM. Het recht op eerbiediging van het privé-en gezinsleven dat door artikel 8 EVRM wordt gewaarborgd is niet absoluut. Het kan inderdaad worden beperkt door de staten binnen de grenzen die in bovengenoemde paragraaf zijn uiteengezet. De inmenging van de overheidsinstanties is toegestaan op voorwaarde dat de wet daarin voorziet en dat zij is ingegeven door een of meer legitieme doelstellingen die bedoeld zijn in artikel 8, lid 2 EVRM. De inmenging van de overheidsdienst is dus toegestaan op voorwaarde dat de wet hierin voorziet heeft, zij is ingegeven door een of meerdere doelstellingen vernoemd in de tweede paragraaf van artikel 8 EVRM en zij noodzakelijk is voor een democratische samenleving. In dit laatste perspectief is het de verantwoordelijkheid van de autoriteit om aan te tonen dat het erom gaat een redelijk evenwicht te vinden tussen het doel en de ernst van de inbreuk.

Artikel 8 EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven.

Uit artikel 8 EVRM kan niet worden afgeleid dat een Staat de verplichting heeft om de keuze van de verblijfplaats van een vreemdeling te eerbiedigen en een recht op gezinshereniging of verblijf op zijn grondgebied toe te laten.

Het is in het kader van dit beginsel dat de Belgische en Europese wetgevers van mening waren dat het noodzakelijk was om een einde te maken aan het verblijf van Europese burgers of hun gezinsleden wanneer zij een bedreiging vormden voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De nagestreefde doelen omvatten de controle op immigratie, de bescherming van de nationale veiligheid en de handhaving van de openbare orde. Bijgevolg moet worden opgemerkt dat deze doelstellingen overeenstemmen met de opdracht van de staat om de openbare orde in België te waarborgen. Deze doelstelling wordt vermeld in paragraaf 2 van artikel 8 van het EVRM.

De maatregel die door de wet wordt voorzien streeft een legitiem doel na. Gelet op het nagestreefde doel, moet worden vastgesteld dat de maatregelen van de wetgever proportioneel zijn.

In deze zaak volgt uit de bestreden beslissing dat verweerder het privé- en gezinsleven van verzoeker inderdaad beschouw[t] als zijnde desgevallend beschermd door artikel 8 EVRM en de inmenging in

aanmerking heeft genomen die de bestreden beslissing mogelijk heeft in het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij.

Er wordt bijgevolg geen schending aangetoond van artikel 8 EVRM. De door verwerende partij gekende elementen werden immers gebruikt en vermeld in de bestreden beslissing, doch verwerende partij heeft geoordeeld dat de bescherming van de openbare orde en nationale veiligheid sterker doorweegt dan de eerbiediging van het gezinsleven van verzoekende partij.

De bestreden beslissing stelt in dit verband onder andere concreet:

[...]

Er kan niet ernstig een schending van artikel 8 van het EVRM voorgehouden worden.

8. Het tweede luik van de bestreden beslissing, zijnde het inreisverbod, werd genomen op basis van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dit artikel bepaalt meer in het bijzonder:

“(…)

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(…)”

De bestreden beslissing geeft inderdaad een overzicht van de strafrechtelijke feiten en overige feiten waar verzoekende partij voor gekend is om vervolgens te besluiten tot een inreisverbod van 10 jaar.

9. Uit de bepalingen van artikel 74/11, §1 van de wet volgt niet dat het vereist is dat een aantasting van de openbare orde bekleed is met een actueel karakter en dit in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt in haar beroep, maar enkel dat deze aantasting een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Ook op dit vlak werd de bestreden beslissing terecht genomen.

10. Met verwijzing naar de toepasselijke rechtsgronden wordt dan ook gemotiveerd waarom er gekozen werd voor een inreisverbod van twee jaar. Er is op geen enkele wijze sprake van een automatische of quasi-automatische toepassing van een termijn. Rekening houdend met de elementen uit het dossier werd er gekozen voor bepaalde termijn, zijnde tien jaar.

De uitgebreide motivering van de bestreden beslissing geeft inderdaad aan waarom er gekozen werd voor deze bewuste termijn.

De bestreden beslissing besluit dan ook terecht:

“Het inreisverbod kan, gegeven de veroordelingen en het gevaar voor de nationale veiligheid, hoger ingeschaald worden, maar wordt omwille van uw gezinssituatie en het feit dat u, voor zover we kunnen nagaan, de voorwaarden verbonden aan uw elektronisch toezicht, heeft nageleefd, beperkt tot 10 jaar.”

11. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

12. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde

minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er in casu werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

13. Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden. Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.”

2.3. De Raad merkt op dat verweerder onterecht voorhoudt dat verzoeker in gebreke bleef om uiteen te zetten waarom hij van oordeel is dat de artikelen 22 en 23 van de Vreemdelingenwet werden geschonden. Verzoeker heeft immers toegelicht van oordeel te zijn dat niet wordt voldaan aan de in deze wetsbepalingen gestelde vereisten, zoals deze conform de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof dienen te worden geïnterpreteerd. Verzoeker heeft tevens uitvoerig uiteengezet waarom de door verweerder aangebrachte feiten volgens hem niet toelaten te oordelen dat is voldaan aan de in artikel 22 juncto artikel 23 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. Verweerder kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat het middel in zoverre het betrekking heeft op de aangevoerde schending van de artikelen 22 en 23 van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is omdat er geen enkele toelichting wordt gegeven of omdat er sprake is van een argumentatie die niet werd uitgewerkt.

Daarnaast dient erop te worden gewezen dat verweerder terecht aangeeft dat het de Raad niet toekomt om zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de overheid. Voorgaande vaststelling doet echter geen afbreuk aan het feit dat de Raad wel bevoegd is om te oordelen of de overheid een beslissing deugdelijk heeft voorbereid en bij het nemen van deze beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954). Verweerder erkent dit ook.

De Raad stelt verder vast dat het niet ter discussie staat dat verzoeker in België werd geboren en dat hij op het ogenblik dat de beslissing tot beëindiging van zijn verblijf werd genomen sedert meer dan tien jaar tot een verblijf in het Rijk was toegelaten of gemachtigd en dat hij sindsdien ononderbroken in het Rijk verblijft. Verweerder kon derhalve, overeenkomstig artikel 22 van de Vreemdelingenwet, slechts een einde stellen aan het verblijf van verzoeker *“om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”*. Artikel 23 van de Vreemdelingenwet bepaalt bovendien dat om een beslissing tot beëindiging van het verblijf te kunnen nemen er sprake moet zijn van een gedrag waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving blijkt.

Verzoeker voert aan dat er geen *“ernstige redenen”* bestaan die toelaten te concluderen dat hij *“een werkelijke actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang voor de samenleving”* vormt.

Verzoeker voert op correcte gronden aan dat het Grondwettelijk Hof (cf. GwH 18 juli 2019, nr. 112/2019) heeft uiteengezet op welke wijze artikel 22 van de Vreemdelingenwet dient te worden geïnterpreteerd.

Het Grondwettelijk Hof verduidelijkte dat uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de wet van 24 februari 2017), *“blijkt dat de wetgever, wanneer hij gemeend heeft een einde te moeten maken aan de vroegere uitsluiting van elke mogelijkheid tot verwijdering van vreemdelingen die in België zijn geboren of die er vóór de leeftijd van twaalf jaar zijn aangekomen, hoofdzakelijk de situatie op het oog heeft gehad van jonge vreemdelingen die zeer ernstige feiten hebben gepleegd die verband houden met de activiteiten van terroristische groepen of die een acuut gevaar voor de nationale veiligheid vormen.”* Het Hof oordeelde verder als volgt:

“B.24.8. Hoewel het voortaan niet langer uitgesloten is dat een einde kan worden gemaakt aan het verblijf van vreemdelingen die in België zijn geboren of er vóór de leeftijd van twaalf jaar zijn

aangekomen, bevatten de bestreden bepalingen meerdere beperkingen die toelaten rekening te houden met de bijzondere situatie van die vreemdelingen.

Volgens artikel 22 van de wet van 15 december 1980 kan aan het verblijfsrecht van onderdanen van derde landen slechts een einde worden gesteld om « ernstige » redenen van openbare orde, wanneer het gaat om gevestigde onderdanen of langdurig ingezetenen of wanneer zij gedurende minstens tien jaar wettig en ononderbroken in België hebben verbleven. Aldus stelt de wet strengere eisen aan de beëindiging van het verblijfsrecht wanneer de betrokken vreemdeling een bijzondere band met België heeft ontwikkeld.

Voorts bepaalt artikel 23 van de wet van 15 december 1980 dat de beslissingen die worden genomen krachtens de artikelen 21 en 22, moeten berusten op een individueel onderzoek, waarbij rekening moet worden gehouden met de duur van het verblijf in België van de betrokken vreemdeling, met het bestaan van banden met het land van verblijf of met het ontbreken van banden met het land van oorsprong, met de leeftijd van de betrokken vreemdeling en met de gevolgen van de verwijdering voor hem en zijn familieleden.

B.24.9. Uit de in B.24.2 aangehaalde parlementaire voorbereiding blijkt ten slotte dat de wetgever de bedoeling had om de verwijdering van vreemdelingen die in België zijn geboren of vóór de leeftijd van twaalf jaar op het grondgebied zijn aangekomen enkel toe te laten « in het geval van een zware bedreiging van de nationale veiligheid of op grond van zeer zware feiten », namelijk daden van terrorisme of zeer zware criminaliteit. De wetgever meende aldus dat de betrokken vreemdelingen slechts verwijderd zouden worden wanneer de gedragingen die de maatregel verantwoorden, « zeer gegronde redenen » vormen om dat te doen.

B.24.10. Onder voorbehoud dat de artikelen 21 en 22 van de wet van 15 december 1980 aldus worden geïnterpreteerd dat zij de mogelijkheid tot verwijdering van een vreemdeling die in België is geboren of vóór de leeftijd van twaalf jaar op het grondgebied is aangekomen en die er sindsdien hoofdzakelijk en regelmatig verblijft, beperkt tot de gevallen van terrorisme of zeer zware criminaliteit, zijn de middelen niet gegronde.”

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker twee veroordelingen door de politierechtbank opliep wegens verkeersinbreuken, een correctionele veroordeling tot een gevangenisstraf van vier maanden wegens onopzettelijke slagen en verwondingen en een correctionele veroordeling tot een gevangenisstraf van tien maanden, deels met uitstel, wegens een drugsdelict. Er blijkt niet dat deze misdrijven onder de noemer terrorisme of zeer zware criminaliteit kunnen worden gebracht. Verweerder, die naliet om verdere inlichtingen in te winnen omtrent de precieze feiten die aanleiding gaven tot deze veroordelingen, heeft ook niet aangegeven dat deze inbreuken op zich hem er toe brachten de beslissing tot beëindiging van het verblijf te nemen.

Er blijkt evenwel ook dat verzoeker op 4 december 2014 door het hof van beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van vier jaar wegens diefstal door middel van geweld en bedreiging. Verzoeker liep deze veroordeling op nadat hij 's nachts samen met twee kompanen een gewelddadige overval pleegde met gebruik van wapens en een gestolen voertuig. Verzoeker en zijn mededaders bedreigden hun slachtoffers, knevelden hen en eisten geld. Bij de overval werd één van de slachtoffers ook verwond. Gelet op deze feiten kan worden gesteld dat verzoeker zich schuldig maakte aan een vorm van zeer zware criminaliteit. In de parlementaire voorbereidingen van de wet van 24 februari 2017 worden diefstallen met geweld trouwens uitdrukkelijk vermeld als “*zeer ernstige misdaden en gemeenrechtelijke misdrijven*” die aanleiding kunnen geven tot de toepassing van artikel 22 van de Vreemdelingenwet (Verslag van de commissie, *Parl.St. Kamer*, 2016-17, 2215/003, p. 22).

De bewering van verweerder in zijn nota met opmerkingen dat verzoeker “*verschillende malen*” werd veroordeeld voor ernstige feiten “*in een gewelddadige context*” vindt geen steun in de stukken van het administratief dossier.

Het loutere feit dat verzoeker zich in het verleden schuldig maakte aan een vorm van zeer zware criminaliteit en dus behoort tot de door de wetgever geviseerde groep van vreemdelingen ten aanzien van wie ondanks het langdurig verblijf in het Rijk kan worden overwogen om over te gaan tot de beëindiging van het verblijf laat, in voorliggende zaak, op zich echter nog niet toe te oordelen dat alle in de artikelen 22 en 23 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden hiertoe zijn vervuld. Er moet immers ook blijken dat er “*ernstige redenen*” zijn om te oordelen dat verzoeker ingevolgd de inbreuk die

hij beging actueel nog een werkelijk en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verweerder heeft uiteengezet dat verzoeker toen hij op 27 mei 2011 een gewelddadige overval pleegde blijk gaf van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en voor de psychische integriteit van de medemens en dat hij niet stilstond bij de emotionele en psychische gevolgen van zijn daden voor zijn slachtoffers en bij het feit dat hij door zijn daden gevoelens van angst en onveiligheid binnen de samenleving veroorzaakte. De vaststelling dat verzoeker meer dan negen jaar voordat de in casu bestreden beslissingen werden genomen een ernstig misdrijf pleegde en hierbij geen oog had voor de gevolgen van zijn optreden volstaat in voorliggende zaak echter niet om zonder meer te oordelen dat hij nog steeds een ernstige bedreiging vormt voor de samenleving. Bij dat onderzoek moeten immers ook het huidige gedrag van verzoeker en het voorzienbare gevaar dat voortvloeit uit dat gedrag in aanmerking worden genomen.

Verweerder heeft, om na te gaan of kan worden geoordeeld dat verzoeker heden nog een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde, verzoeker gehoord en informatie ingewonnen bij andere diensten. Uit de motivering van de bestreden beslissingen kan worden afgeleid dat verweerder een groot belang heeft gehecht aan de beslissingen die met betrekking tot verzoeker werden genomen door de strafuitvoeringsrechtbank. Verweerder stelde dat de strafuitvoeringsrechtbank erop wees dat er een risico bestond dat verzoeker nieuwe feiten zou plegen wanneer hij zou terugkeren naar zijn oude milieu. Verweerder motiveerde ook dat verzoekers familie en vrienden geen probleem zien in de door verzoeker gepleegde feiten en duidde dat vier broers en een zus van verzoeker in 2010 en de vader van verzoeker in 1978 ook reeds veroordelingen opliepen. Voorts wees verweerder ook op het feit dat de strafuitvoeringsrechtbank aangaf dat verzoeker beïnvloedbaar is en dat hij beperkte intellectuele capaciteiten heeft die ertoe kunnen leiden dat hij nieuwe strafbare feiten pleegt. Hij gaf ook aan dat het feit dat verzoeker onvoldoende inkomsten had er hem toe bracht strafbare feiten te plegen en dat in een verslag van de psychosociale dienst van de gevangenis staat dat verzoeker inadequaat reageert op problemen en er dan antisociale cognities lijken te worden geactiveerd.

Lezing van het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 27 mei 2019 leert de Raad dat dit rechtscollege weliswaar overwoog dat indien verzoeker zijn gezin te Meulebeke zou vervoegen dit ook een terugkeer naar zijn procriminele omgeving zou inhouden en dat dit, mede gelet op de beïnvloedbaarheid en beperkte intellectuele capaciteiten van verzoeker, een risico op recidive met zich meebracht, doch desondanks oordeelde dat een verdere evaluatie vereist was en er geen tegenaanwijzingen waren die de toekenning van een penitentiair verlof in de weg stonden. Uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank kan dan ook niet in redelijkheid worden afgeleid dat werd geoordeeld dat verzoeker, zelfs gezien zijn persoonlijkheid, zijn ontwikkelingsniveau en het gegeven dat hij zich naar zijn oude buurt zou begeven, een acuut gevaar vormt voor de openbare orde. De vaststelling dat een aantal familieleden van verzoeker in een ver verleden strafbare feiten pleegde, kan ook geen aanleiding geven tot de conclusie dat verzoeker zelf actueel een dergelijk gevaar vormt. Er blijkt bovendien dat op 19 juli 2019 aan verzoeker beperkte detentie werd toegekend, wat impliceert dat geen nieuwe problemen werden vastgesteld en dat werd aangenomen dat er perspectieven op reclassering in de maatschappij waren. Verweerder geeft aan dat de strafuitvoeringsrechtbank verzoeker er in het vonnis van 19 juli 2019 op heeft gewezen dat een herroeping, een herziening, of schorsing van de toegestane maatregel mogelijk is indien hij zich niet aan de opgelegde voorwaarden houdt en citeert uit dit vonnis. Het citaat uit het vonnis van 19 juli 2019, dat verweerder in de motivering van de bestreden beslissingen heeft opgenomen, toont echter niet aan dat verzoeker actueel een werkelijk en voldoende ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. A contrario, uit het citaat blijkt dat verzoeker werk vond en dat hij zich op financieel, administratief en psychosociaal vlak liet begeleiden, waardoor de eerder vastgestelde problematiek dat een gebrek aan inkomsten ertoe kan leiden dat hij misdrijven gaat plegen en dat hij inadequaat reageert indien hij met problemen wordt geconfronteerd dus schijnbaar werd ondervangen. Verweerder heeft overwogen dat in het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 21 oktober 2019 wordt vermeld dat deze beperkte detentie slechts "*voor zover geweten*" een gunstig verloop kende, maar toont hiermee niet aan dat verzoeker enige gedraging stelde waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij nog steeds een gevaar vormt voor de samenleving. Verweerder merkte ook op dat in voormeld vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank wordt aangegeven dat in een verslag van de justitieassistent werd gemeld dat de politie "*bedenkingen*" had bij verzoekers werkgever. Hieruit blijkt wederom niet dat verzoeker enig laakbaar gedrag stelde. Verweerder is daarenboven selectief in de weergave van een uittreksel uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank, waarin ook staat dat de procureur des konings ter zitting stelde geen onregelmatigheden te zien inzake de werkgever. De strafuitvoeringsrechtbank heeft bovendien op 21 oktober 2019 beslist dat verzoekers vraag tot toekenning van het elektronisch

toezicht met penitentiair verlof, *“gezien het schijnbaar gunstig verloop van de beperkte detentie”* kan worden toegekend, een beslissing die opnieuw slechts toelaat te besluiten dat er geen nieuwe negatieve elementen ten aanzien van verzoeker werden weerhouden.

Verweerder motiveerde nog dat het gegeven dat verzoeker penitentiare verloven, beperkte detentie en elektronisch toezicht kon genieten niet maakt dat kan worden verondersteld dat er geen gevaar meer van verzoeker zou uitgaan, wanneer hij niet meer onder een strenge overheidscontrole staat en de vrijheid om zijn eigen gedrag te bepalen niet is onderworpen aan ernstige beperkingen. Deze algemene overweging is niet incorrect, maar laat niet toe te besluiten dat verweerder elementen heeft waaruit kan worden afgeleid dat uit verzoekers persoonlijk gedrag blijkt dat hij actueel nog een werkelijke en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang voor de openbare orde. De bewijslast hiertoe ligt bij verweerder, die ondanks het feit dat hij reeds lang beschikte over de inlichtingen die hem er vervolgens toe brachten te stellen dat verzoeker een ernstig gevaar vormt voor de nationale veiligheid, op 22 mei 2020 aan de directeur van de gevangenis te Hasselt meedeelde dat verzoeker *“zonder meer [mag] worden vrijgelaten”*. Ook door vast te stellen dat het gegeven dat verzoeker in de gevangenis tal van opleidingen volgde niet het bewijs vormt dat hij tot inkeer is gekomen, toont verweerder niet aan dat er, meer dan negen jaar na de door verzoeker gepleegde gewapende overval, nog een effectieve ernstige bedreiging voor de openbare orde van hem uitgaat. De Raad merkt hierbij ten overvloede op dat verweerder ook navraag deed omtrent het gedrag van verzoeker in de gevangenis en hem werd meegedeeld dat ten aanzien van verzoeker geen tuchtdossiers werden opgesteld.

Verweerder kan niet worden gevolgd in zijn, in de nota met opmerkingen opgenomen, stelling dat *“er tot op recente datum feiten en veroordelingen voorkomen die de bestreden beslissing afdoende schragen”*.

Verweerder motiveert nog dat er elementen zijn waaruit blijkt dat verzoeker *“mogelijks”* een gevaar vormt voor de nationale veiligheid. Hij verwijst hierbij, in eerste instantie, naar een nota van de diensten van de Veiligheid van de Staat (hierna: de VSSE) van 24 november 2017 en zet uiteen dat verzoeker contacten onderhield met leden van de *“groep van Maaseik”* en andere personen die zijn gekend omwille van hun extremistisch gedachtengoed, dat de opbrengsten van verzoekers criminele activiteiten dienden om de activiteiten van de *“groep van Maaseik”* te financieren en dat hij sedert 2013 bekend staat als een kandidaat om naar de conflictzone in Syrië te vertrekken er ervan wordt verdacht jongeren te ronselen voor de strijd in Syrië. In het door verweerder neergelegde administratief dossier is de nota van de VSSE van 24 november 2017 zelf niet opgenomen – verweerder heeft slechts een eigen nota met wat in de nota van 24 november 2017 zou staan in het dossier ondergebracht –, zodat niet kan worden vastgesteld dat de beweringen van verweerder als zou de VSSE hebben aangegeven dat verzoeker banden heeft met de *“groep van Maaseik”* en dat hij misdrijven pleegde om de activiteiten van deze groep te financieren enige grond hebben. De bewering van verweerder dat verzoeker misdrijven pleegde om een bepaalde groepering te financieren is daarenboven ook moeilijk in overeenstemming te brengen met diens eerder geformuleerde overweging dat verzoeker misdrijven pleegt omdat hij zelf onvoldoende inkomsten heeft. In het dossier bevindt zich wel een nota van de VSSE van 20 maart 2019 waarin melding wordt gemaakt van het feit dat verzoeker in de gevangenis poogde te radicaliseren en dat hij hiervoor zal worden opgevolgd. In het dossier is evenwel ook een bericht van een medewerker van de VSSE van latere datum, meer specifiek van 1 juli 2019, geklasseerd waaruit blijkt dat verzoeker niet prioritair wordt opgevolgd. Uit een nota van het Coördinatieorgaan voor de Dreigingsanalyse (hierna: het OCAD) van 23 januari 2020 wordt voorts duidelijke gesteld dat navolgende informatie niet kon aantonen dat verzoeker effectief de wil of de intentie heeft gehad om een terroristische groepering te vervoegen en dat er geen concrete informatie is waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er van verzoeker een specifieke extremistische en/of terroristische dreiging zou uitgaan. Door in de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf te vermelden dat uit een nota van het OCAD blijkt dat verzoeker *“gekend was”* om een *“mogelijk”* zorgwekkend radicaal profiel zonder mee te geven dat deze instantie desondanks concludeerde dat er geen inlichtingen zijn die aantonen dat er momenteel een extremistische en/of terroristische dreiging uitgaat van verzoeker geeft verweerder de inhoud van deze nota niet correct weer.

Daar in de nota van de VSSE, waarvan de Raad kennis heeft, slechts wordt verwezen naar een mogelijk gevaar en het OCAD – een instantie die specifiek werd opgericht om te beoordelen of er dreiging van een persoon uitgaat – in een meer recente nota stelde dat het vermoeden dat verzoeker een terroristische organisatie wenste te vervoegen niet kon worden hard gemaakt en dat er ook geen elementen zijn die toelaten te besluiten dat er heden een dreiging van verzoeker uitgaat, kan verweerder niet worden gevolgd waar hij lijkt te willen aangeven dat uit de nota's van de VSSE en het

OCAD zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker een werkelijk, actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verzoeker kan worden gevolgd in zijn stelling dat de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf het gevolg is van een onzorgvuldige analyse van de beschikbare stukken en dat artikel 22 juncto artikel 23 van de Vreemdelingenwet werd geschonden doordat niet blijkt dat hij actueel nog een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De aangetoonde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 22 juncto artikel 23 van de Vreemdelingenwet volstaat om de beslissing tot beëindiging van het verblijf te vernietigen. Een verder onderzoek van de overige in het middel aangevoerde bepalingen of beginselen is dan ook niet vereist. De vernietiging van de beslissing tot beëindiging van het verblijf heeft ook tot gevolg dat verzoeker dient te worden geacht steeds een recht op verblijf te hebben gehad, waardoor geen beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod konden worden genomen, zodat ook deze beslissingen moeten worden vernietigd.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over verweerders standpunt dat de vordering tot schorsing als onontvankelijk kan worden afgewezen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 mei 2020 tot beëindiging van het verblijf, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK